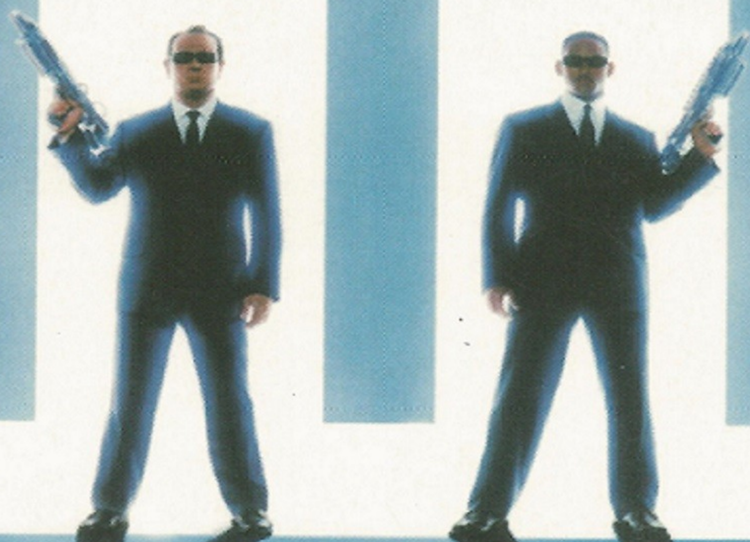
MIIB
MEN IN BLACK II

BĂRBAȚII ÎN NEGRU

MICHAEL TEITELBAUM

BĂRBAŢII ÎN NEGRU II

Pe baza unui scenariu de

Robert Gordon şi Barry Fanaro
după o poveste originală de Robert Gordon

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză

Alexandru MEIU *(capitolele1-9)*
Mihaela PAVNUTESCU *(capitolele 10-18)*

Coperta
Patrick COLLINS

Fotografia copertei
Michael O'NEILL

RAO International Publishing Company

August 2002

Capitolul 1

Scrâşnetul strident al cauciucurilor tulbură liniştea străzii pustii. Uşile din faţă ale unei limuzine negre şi lucioase zburară în lături. Se iviră dintr-o dată doi bărbaţi care se îndreptară direct către o delicată floare roşie, lipită de o gură de aerisire, aşteptând, ca şi când ar fi ştiut de sosirea lor.

Amândoi bărbaţii erau îmbrăcaţi la fel, în costume negre, cu cămăşi albe apretate, cravate negre, pantofi negri şi ochelari negri de soare.

— Nu-i mare lucru, Tee, spuse bărbatul care condusese – evident el era şeful. Fără eroisme. Cu calm. De data asta o facem ca la carte. Ne-am înţeles?

— Aşa să fie, Jay, replică Tee, dar fu brusc întrerupt.

— E suficient să spui „e-n regulă”, spuse hotărât Jay.

— E-n regulă, răspunse Tee, dând nervos din cap.

— Bine, zise Jay, mergând către floare, urmat de Tee, care-şi potrivea, din mers, paşii cu ai lui. Să trecem la treabă.

Tee ajunse primul lângă floare. Privind în jos, vorbea direct petalelor roşii adunate ca într-un pumn strâns, iar tulpina subţire a florii se înclina ferindu-se de omul care înainta către ea.

— Salut! strigă Tee, atingând tulpina cu talpa subţire de cauciuc a pantofilor săi negri. Ce se întâmplă aici?

Tulpina florii se îndreptă, aşteptând neliniştită ce-ar fi putut urma.

— Salut, Jeff! Cum îţi merge, o întrebă şi Jay cu vocea lui calmă şi prietenoasă. Ce faci aici?

Floarea rămase însă perfect nemişcată.

— Haide, Jeff, doar cunoşti înţelegerea noastră: tu nu părăseşti liniile de metrou E, F şi RR, în schimb, poţi mânca orice gunoi anorganic doreşti. Ţi-aminteşti?

Se mai scurse un moment de tăcere, apoi Tee se lăsă pe vine şi începu să strige:

— Cineva vorbeşte cu tine!

— Tee, spuse Jay, încercând să-şi calmeze partenerul care începuse să-şi piardă răbdarea.

Tee strânse cu putere tulpina firavă:

— Omul te-a întrebat ce cauţi aici, vierme! strigă el.

Dintr-o dată pământul se cutremură ca şi când o forţă ar fi vrut să se elibereze.

Zgâlţâielile şi huruitul erau tot mai puternice, până când…

Buuum!

Cu un zgomot asemenea exploziei unei bombe, o creatură monstruoasă cu formă de vierme apăru din asfaltul străzii, sfărâmându-l şi scuipând pietre în toate direcţiile. Viermele uriaş se ridică, clocotind de mânie, iar ecoul urletelor sale nepământene dădu ocol printre coloşii de beton ai oraşului.

Sus, deasupra caldarâmului, Tee strângea cu disperare tulpina delicată a florii ivite pe creştetul viermelui-monstru. Furioasă, creatura cunoscută sub numele de Jeff îşi scutură cu violenţă capul, încercând să scape.

Jay privea cum Tee era legănat înainte şi înapoi ca o păpuşă de cârpă.

— Iartă-l pe partenerul meu, Jeff, strigă Jay creaturii enorme care-l domina. El e nou şi…

Jeff urlă îndoindu-şi pe jumătate corpul imens. Apoi îşi balansă capul înainte ca pe o catapultă şi-l azvârli pe Tee sus în cerul înnoptat.

— … e cam prost, termină Jay fraza, uitându-se cum partenerul său dispărea ţipând şi zburând în văzduh. Apoi monstrul îşi coborî capul până ce două deschizături înguste care-i serveau drept ochi ajunseră chiar lângă faţa lui Jay.

— Ai cam crescut, spuse Jay degajat. Ce mănânci tu acolo, jos?

O bubuitură zgâlţâi din nou pământul.

Jumătate de stradă mai încolo, trotuarul se despică în două şi coada groasă şi ţepoasă a lui Jeff ţâşni afară. Întregul său corp lung şi şerpuitor era acum deasupra pământului – sigur, nu în cel mai potrivit loc pentru un vierme de şapte tone şi lung de vreo sută de metri, gândi Jay.

Apoi, înainte ca el să poată reacţiona, Jeff îşi roti cu o viteză uluitoare coada ţepoasă, izbindu-l necruţător şi expediindu-l tocmai în mijlocul străzii. Jay ateriză peste o tarabă cu fructe.

Şi în timp ce Jay se străduia să scape de fructele strivite şi de cojile care-i acopereau faţa şi hainele, Jeff se furişă înapoi în gaura prin care apăruse.

— Jeff! strigă Jay, alergând spre gaură şi sărind apoi în timp ce-şi îndrepta telecomanda către maşină.

Uşile maşinii se deschiseră automat şi alarma porni exact în momentul în care Jay dispăru în gaura zimţată.

Capitolul 2

Jeff se târa de-a lungul tunelului de metrou care era doar un pic mai larg decât corpul său uriaş. Dar se simţea din nou acasă sub pământ, furişându-se prin labirintul tunelurilor care alcătuiau sistemul de metrou din New York. Pe planeta lor, Krydillyon, Jeff şi tovarăşii săi, viermii uriaşi, ar fi avut nevoie de luni, poate chiar de ani pentru a săpa şi a crea sub pământ un sistem atât de complicat ca acesta. Chiar de când a ajuns pe pământ, acest labirint de tuneluri i-a servit lui Jeff drept casă.

Jay se aruncă prin gaura din straturile de beton, de piatră şi de oţel cu trupul său înalt şi subţire, strângându-se cât mai mult, ca să evite pe cât posibil colţii de piatră.

Sărind în picioare, Jay ateriză pe spinarea monstrului, aproape de capul său, lovindu-l cu călcâiele, şi se apucă strâns de o cută a pielii sale cărnoase şi murdare.

— Nu-ţi mai agita atâta coada! strigă el când Jeff începu să se mişte. Asta a fost prea de tot. Uită-te la costumul meu!

Dar Jeff făcu un gest ca şi când ar fi fost lovit de o ghiulea şi o luă la fugă prin tunel cu Jay agăţat de spatele său.

— Te dau în judecată pentru că n-ai autorizaţie să te deplasezi, recită Jay din memorie. De asemenea, pentru reţinerea informaţiilor de la agenţi ai BIN – cunoscuţi sub numele de Bărbaţii în Negru – şi pentru că te-ai înfăţişat unei mulţimi numeroase sub formă de vierme.

Total imun la aceste acuzaţii, Jeff îşi ridică brusc capul şi, o dată cu el, pe Jay, pe care-l izbi de tavanul tunelului.

— Au! strigă Jay, cercetându-şi creştetul să vadă dacă nu-i curge sânge. Asta-i deja prea mult, continuă el şi scoase din buzunarul jachetei o seringă subţire din metal cu un ac lung la unul din capete şi cu un piston la celălalt capăt. Seringa era plină cu un tranchilizant pentru viermi.

Înfipse acul în tulpina florii din creştetul lui Jeff, apăsă pistonul

şi tot tranchilizantul se scurse în capul monstrului.

— Vise plăcute, băiete, spuse Jay, strecurând seringa în buzunar. Să fie frumos colorate!

Tranchilizantul înainta prin venele monstrului, părând să aibă exact efectul opus celui sperat de Jay. Viermele cel uriaş o luă la goană prin tuneluri, cu Jay atârnând pe spinarea lui ca un călăreţ pe un cal sălbatic la un rodeo.

În staţia de metrou Prince Street, în elegantul Soho, newyorkezii par mândri de ei înşişi fiindcă nimic nu-i şochează şi fiindcă trec uşor peste orice ciudăţenii. Un tren expres alerga prin staţie spre centru cu un zgomot asurzitor. Oamenii îşi ridicară doar privirile din ziarele şi cărţile pe care le răsfoiau, apoi îşi văzură de treabă. Expresul dinspre centru se apropie din sens opus şi din nou oamenii îşi ridicară privirile.

Pe linia de metrou care ducea spre centru, urletul sinistru al unui vierme uriaş, care căra pe spate un om îmbrăcat în negru, cutremură staţia. Oamenii se uitară în stânga şi-n dreapta, iar un băieţel din Ohio îşi privi tatăl cu o expresie amuzată. Tatăl abia schiţă un zâmbet şi continuă să răsfoiască ghidul oraşului New York, căutând capitolul despre viermii uriaşi din staţiile de metrou – un punct de atracţie pe care agentul de turism uitase să îl menţioneze.

În tunelurile întortocheate dintre staţii, Jeff alerga la fel de iute, iar Jay îşi continua, fără succes, discursul.

— Cu puterea cu care sunt învestit ca agent al Bărbaţilor în Negru, te arestez. Şi acum, mişcă!

Ignorându-l, Jeff se mişca şi mai rapid, împingându-l tot mai aproape de trenul care înainta prin tunel direct spre ei. Şi, cu o mişcare fulgerătoare, uriaşul vierme îşi întoarse capul şi-l azvârli pe Jay, care, ameţit, aterizä cu faţa-n jos pe ultimul vagon al trenului în viteză.

Agentul îşi înălţă capul atât cât să privească în jur şi să se asigure că nu se va izbi de grinzile de metal ale tunelului, pe sub care trenul trecea cu o viteză uluitoare, grinzi aflate la numai câţiva centimetri de capul său. Îl văzu pe Jeff apropiindu-se în viteză de trenul aglomerat, căscând o gură uriaşă şi împroşcând cu salivă pereţii tunelului.

Aducându-şi aminte de tot ceea ce învăţase pe vremea când era ofiţer de poliţie la New York, se târî de-a lungul acoperişului

vagonului, înaintând puţin câte puţin. Apoi se apucă strâns cu mâinile de partea din faţă a vagonului, îşi lăsă picioarele să atârne şi sări pe platforma îngustă dintre vagoane. Se strecură înăuntru prin uşa de serviciu şi se adresă mulţimii de călători:

— Doamnelor şi domnilor, sunt de la Direcţia metroului, spuse el cu o voce răsunătoare. Îi rog pe toţi pasagerii să se mute în primul vagon. Avem o problemă: o insectă a intrat în sistemul electric.

Dar fu complet ignorat.

— OAMENI BUNI, strigă şi mai tare, captându-le în sfârşit atenţia şi arătând către fereastra uşii din spate, o insectă în sistemul electric!

Pasagerii aruncară nepăsători o privire la uşa din spate, apoi îl văzură pe Jeff cu gura larg deschisă, gata să strivească vagonul ca pe o bomboană, şi începură să urle.

Înnebuniţi de spaimă, călătorii începură să alerge prin vagon, se îndreptară către uşa din faţă şi trecură în vagonul următor.

— Mişcaţi-vă, mişcaţi-vă, striga Jay, împingându-i în vagonul din faţă şi abia după ce şi ultimul pasager reuşi să iasă, sări şi el în vagonul următor. Şi exact în acel moment Jeff apucă trenul cu gura.

Uitându-se înapoi, Jay văzu gura imensă a monstrului închizându-se şi înghiţind ultimul vagon. Apoi, scoţând un icnet de satisfacţie după ce-şi sfârşi aperitivul, viermele uriaş se îndreptă spre mâncarea propriu-zisă.

Monstrul devoră trenul vagon după vagon, în timp ce Jay îi împingea disperat pe călătorii înnebuniţi de spaimă şi se întreba ce va face dacă atunci când vor ieşi din vagoane, Jeff nu-şi va fi potolit apetitul.

Uşa de serviciu a primului vagon se deschise cu zgomot şi treizeci de oameni ţipând năvăliră înăuntru, îngroziţi de zgomotul făcut de Jeff care mesteca vagoanele goale din spatele lor.

Conductorul care dirija trenul dintr-un mic compartiment aflat în faţa primului vagon, se îndepărtă de pupitrul de comandă şi ameninţă gata de atac:

— Toată lumea afară, altfel încep să vă lovesc! strigă el către cei care se mişcau încet.

Jay dădu din cap, băgă mâna în buzunar şi scoase deatomizatorul, arma la care aveau dreptul doar cei cu gradul cel

mai mare din agenţia Bărbaţilor în Negru.

— Pune ciocanul jos! ordonă el.

Conductorul îşi netezi uniforma, apoi rosti stând cât mai ţeapăn cu putinţă:

— Sunt căpitanul Larry Bridgewater şi eu decid ce se întâmplă în acest mijloc de transport.

Un răget nepământesc răsună în vagon. Căpitanul Larry Bridgewater privi prin fereastra din spate şi-l văzu pe Jeff mestecând vagonul din urma lor.

— Larry tocmai a luat o hotărâre, strigă conductorul, întorcându-se înapoi în compartimentul de comandă. Apoi închise cu violenţă uşa şi frână.

Monstrul fărâmă jumătate din vagonul conductorului, apoi deschise din nou fălcile şi-şi termină prânzul. Încremeniţi de groază, Jay şi pasagerii priveau la gâtlejul scârbos şi urât-mirositor al acestei monstruoase maşini-de-mâncat.

Jay îşi ridică deatomizatorul şi ţinti direct în gâtul lui Jeff care îi înşfăcă arma chiar din mână şi o mâncă.

Atunci agentul strânse cât putu de tare pumnul şi slobozi o lovitură puternică care nimeri drept în bărbia pătrăţoasă şi zbârcită a monstrului. Ochii înguşti ai viermelui se dădură peste cap şi bestia îngrozitoare se prăbuşi, rămânând nemişcată.

Jay îşi privi pumnul încă încleştat şi se întrebă dacă, în sfârşit, tranchilizantul îşi făcuse efectul, dar preferă totuşi să creadă că fostul campion de box al Departamentului de Poliţie din New York mai avea încă destulă energie atunci când trebuia să dea o lovitură de knockout.

Capitolul 3

Rămăşiţele vagonului ciopârţit al conductorului intrară de-abia târându-se în staţia de metrou din dreptul Străzii 81. Metalul său contorsionat zgâria marginea platformei, scoţând scântei, apoi epava mototolită scoase un scrâşnet strident şi se opri.

În vagon, Jay încerca să-şi recapete calmul. Îşi scutură costumul şi scoase, cu grijă, din buzunar un dispozitiv mic şi cilindric. Neuralizatorul arăta ca o lanternă mică din metal cu o lumină circulară în vârf.

Îngroziţi, pasagerii plângeau nestăpânit, neînţelegând ceea ce tocmai li se întâmplase.

— Fiţi un pic atenţi, vă rog, spuse autoritar Jay, punându-şi ochelarii negri de soare şi ridicând neuralizatorul.

O explozie de lumină albă şi strălucitoare scăldă rămăşiţele vagonului şi pe pasageri, ştergându-le din minte uimitoarele evenimente la care tocmai fuseseră martori în ultimele minute. Neuralizatorul îşi făcuse bine datoria. În plus, lumina lui lăsă în memoria celor care o văzuseră un gol care putea fi umplut cu orice.

Iar Jay era gata să umple acest gol.

— Oraşul New York vă mulţumeşte pentru participarea la exerciţiul nostru, spuse el cu o voce plată, uniformă. Dacă nu ar fi fost un exerciţiu, aţi fi fost mâncaţi. Sperăm că v-au plăcut noile noastre vagoane, mai mici şi mai eficiente. Fiţi atenţi la coborâre. Vă urăm o seară plăcută!

Uşile vagonului stricat se deschiseră şi pasagerii ieşiră afară ca şi când aceea fusese o călătorie oarecare dintr-o zi obişnuită.

Atacul acela îngrozitor – atât de real cu doar câteva secunde mai devreme – fusese complet şters din minţile lor şi înlocuit cu o poveste banală pe care ar fi putut-o auzi în orice călătorie cu metroul.

Apoi, când mulţimea părăsi staţia, Jay scoase un transmiţător,

apăsă două butoane şi vorbi încet şi repede:

— Cartierul general al Bărbaţilor în Negru? Aici agentul Jay. Avem nevoie de o echipă de curăţenie la staţia din Strada 81 şi din Central Park West. De asemenea, de o echipă de remorcare pentru ce a mai rămas din tren.

Imediat, zeci de bărbaţi îmbrăcaţi în costume negre, cu pantofi negri şi ochelari negri de soare identici cu cei ai lui Jay roiau prin staţia de metrou pentru a înlătura rămăşiţele dezastrului.

— De asemenea, continuă Jay, vorbind în aparat, anulaţi imediat autorizaţia de deplasare a lui Jeff şi timiteţi o echipă de transfer să-l ducă înapoi la locul său, în staţia din Strada Chambers. Ah, şi încă ceva: ar putea cineva să verifice, vă rog, data de expirare a tranchilizantelor?

Apoi îşi închise cu o apăsare uşoară transmiţătorul şi urcă în fugă scările de la metrou. Oprindu-se pe ultima treaptă, Jay îi împiedică pe cei care voiau să coboare.

— Staţia este închisă, oameni buni, anunţă el un şir lung de oameni care aşteptau să coboare la metrou. Un exerciţiu de salvare, pentru siguranţa dumneavoastră.

Un tânăr se răsti la Jay:

— Exerciţiu? întrebă el cu o voce ascuţită. Am eu un exerciţiu pentru tine, amice! Apoi, întorcându-se către prietenul său, adăugă: Tu crezi prostiile astea?

— Rataţilor! replică prietenul şi amândoi o luară pe jos către Central Park.

— Hai, luaţi-o din loc! strigă Jay.

După care, oftând adânc se îndreptă către una dintre numeroasele bănci înşirate pe strada care mărgineşte Central Park. În spatele lui, în parc, planetariul de la Rose Center se înălţa semeţ asemenea unei măreţe nave spaţiale boltite, înăuntrul lui, mulţimi de vizitatori priveau un uimitor spectacol care recrea un cer înnoptat plin de stele. Şi se întrebau: chiar există viaţă acolo?

Privind adevăratul cer întunecat, Jay avu imediat un răspuns. Se ridică şi se aşeză pe partea cealaltă a şirului de bănci.

Cu o bufnitură, exact în locul în care stătuse Jay, ateriză Tee. Călătoria sa prin aer – începută cu multe minute în urmă, când Jeff îl azvârlise tocmai în văzduh – luase sfârşit.

— Ştiu, ştiu, spuse Tee, îndreptându-şi cravata. Ca la carte!

Jay continua să privească drept în faţă.

— O să te mai simţi vreodată ca şi când ai fi singur în univers, Tee? întrebă el gânditor.

— Acesta este un test, nu-i aşa? replică nervos Tee. Înţeleg. Da… Nu… Nu sunt sigur. M-am fript, nu-i aşa?

Jay se ridică şi privi înapoi la partenerul său.

— Hai să-ţi cumpăr o plăcintă, se oferi el.

— Serios? Mulţumesc, îmi place plăcinta, spuse Tee. Agenţii o porniră încet în susul străzii. După o scurtă tăcere, Tee îl luă pe după umeri pe Jay şi-l strânse uşor.

— Hei, nu-ţi face griji, nu eşti singur în univers, spuse el cu căldură.

— Ia mâna, spuse instantaneu Jay, iar Tee îşi retrase braţul. După ce parcurseseră câteva străzi către vest, apoi câteva către nord, ajunseră la masă. Se strecurară într-un mic restaurant, comandară cafea şi plăcintă şi o tăcere apăsătoare îi învălui până ce chelneriţa le aduse comanda.

— Bună plăcintă, spuse Tee, după câteva înghiţituri.

— Da, fu de acord.

— Destul de aglomerat, adăugă Tee, încercând să înfiripe o conversaţie.

— Au plăcintă bună, explică Jay.

Apoi, Tee nu se mai putu abţine. Îşi puse jos furculiţa şi începu să plângă, potolit la început, apoi în hohote şi cu sughiţuri, lacrimile curgându-i nestingherite pe masă.

— Ce faci, întrebă Jay, privind jenat în jur. Ce-ai păţit?

— Ai de gând să mă neuralizezi? strigă Tee.

— Nu, deloc, replică Jay.

— Ba da, insistă Tee. M-ai adus într-un loc public ca să nu-ţi fac o scenă.

— Tocmai faci o scenă, comentă Jay. Apoi, apropiindu-se, adăugă: Lasă-mă să te întreb ceva. De ce te-ai alăturat Bărbaţilor în Negru?

— Şase ani la marină, răspunse imediat Tee. Îmi place să fiu de folos. Îmi place acţiunea. Ştii, să protejez planeta şi chestii din astea.

— Cu alte cuvinte, îţi place să fii erou, spuse Jay.

Tee ridică uşor din umeri.

— În cazul ăsta ai greşit organizaţia, explică Jay. Ai auzit

vreodată de James Edwards? Ei bine, el a salvat aseară optzeci şi cinci de oameni la metrou şi nimeni nu ştie măcar că el există. Şi dacă nimeni nu ştie că există, nimeni nu va putea vreodată să-l iubească. Gândeşte-te la asta.

— Cui îi pasă de iubire? se auzi tare vocea lui plângăreaţă şi cei mai mulţi dintre clienţi întoarseră capul către ei.

— De cât timp suntem parteneri? întrebă nerăbdător Jay, scoţând încetişor din buzunar neuralizatorul şi ţinându-l ascuns sub masă.

— Am început anul ăsta pe 1 februarie, răspunse Tee.

— Asta înseamnă cinci luni şi trei zile, spuse Jay, manevrând pe sub masă neuralizatorul, în timp ce îl privea drept în ochi.

— Crezi că poate nu sunt făcut pentru asta, scânci Tee, luându-şi capul în mâini. Crezi că poate sunt prea slab. Poate sunt…

— Prea uman, termină Jay fraza.

— O, Doamne! strigă Tee, plângând iar cu sughiţuri şi suflându-şi nasul într-un şerveţel. O să scapi de mine! S-a sfârşit!

Atât i-a trebuit lui Jay. Această mică scenă trebuia imediat să ia sfârşit. Îşi ridică neuralizatorul, îl îndreptă direct spre Tee şi în clipa în care o lumină orbitoare ţâşni, miile de ore de lucru ca agent al Bărbaţilor în Negru fură şterse, dispărură definitiv din mintea lui.

Tee se uită cruciş la Jay, aşteptând să i se spună ce să facă.

— Însoară-te, îi sugeră Jay, ştiind că neuralizatorul îi lăsase mintea deschisă pentru orice i-ar fi fost sugerat. Fă o droaie de copii.

— Bine, e-n regulă, spuse ascultător Tee, privind fix înainte. Încă mai simţea că încearcă să-şi amintească ceva, dar nu ştia exact ce. Apoi, cu fiecare secundă care trecea, devenea din ce în ce mai puţin important să-şi amintească.

Jay se şterse la gură şi se ridică în picioare.

— Ai avut dreptate. A fost bună plăcinta, spuse el.

Îndepărtându-se de masă, îi spuse în treacăt chelneriţei:

Prietenul meu de acolo, şi arătă spre Tee, zice că eşti drăguţă. El va plăti nota.

Chelneriţa zâmbi şi se întoarse către Tee care încă privea în gol. Când se uită înapoi, Jay dispăruse.

Capitolul 4

Un câine Golden Retriever trecea printr-un desiş, mârâind şi lătrând, iar în urma lui venea un bărbat solid care-şi târa picioarele, strângând în mână o lesă şi respirând anevoios. Luminile strălucitoare ale New Yorkului se iţeau printre ramurile încâlcite, amintindu-i bărbatului că, în ciuda aparenţei de peisaj rural, se afla totuşi în Central Park, noaptea.

— Harvey! strigă bărbatul, cu răsuflarea tăiată. Pungaşule!

Câinele privea spre cer, dar brusc reperă ceva mişcându-se prin întunericul mohorât şi începu să latre tare.

— Latri la lună, Harvey, strigă omul, reluându-şi plimbarea greoaie.

Ochii ageri ai câinelui priveau cum o mică navă spaţială dădea târcoale parcului, zumzăindu-i deasupra capului, apoi cum aterizează încetişor pe iarbă, chiar pe colina din faţa lui.

O rampă hidraulică se lăsă încet în jos cu un fâşâit moale, apoi o creatură mică alunecă afară. Nu era mai mare decât un mănunchi gros de fibre musculare şi nervi şi nu avea trup, nici faţă, nici mâini sau picioare. O rădăcină neurală, ca să fiu mai precis – în parte trunchi cerebral, în parte terminaţii nervoase, în întregime extraterestru.

Harvey lătra înnebunit la ciudata creatură care se ridică precum o cobră, deşi în realitate era mult mai mică prin comparaţie cu ditamai câinele. Nici nava spaţială nu era mai mare de şaizeci de centimetri de la un capăt la altul; extraterestrul nu era mai mare de câţiva centimetri, arătând ca un vierme supradimensionat.

Ciudata neuro-creatură scotea nişte sunete care erau pe jumătate ţipăt, pe jumătate mormăit, foarte supărătoare pentru urechile lui Harvey, mai înfiorătoare decât tot ceea ce auzise vreodată câinele.

Bietul căţel scânci, apoi se întoarse şi o luă la fugă, urmărit

îndeaproape de stăpânul său care abia mai respira şi alerga în urma lui ca un bezmetic.

Neuro-creatura începu să se târască pe pământ ca un şarpe în căutarea prăzii, dar, dintr-o dată, dădu peste o revistă deschisă care făcea reclamă la lenjerie de damă. Imaginea modelului cu părul negru ca pana corbului pozând în lenjerie neagră o făcu practic să-şi iasă din minţi.

Creatura privi fix, pentru moment, fotografia, apoi se scutură violent şi deodată mici ramificaţii începură să-i crească în toate direcţiile, apărându-i braţe, picioare şi păr. Forma unui trunchi de femeie se dezvolta dintr-o singură fibră de ţesut viu, iar în câteva secunde, ciudăţenia se transformă în exact modelul din reclamă. Având mâini acum, extraterestrul înşfăcă revista, se uită fix la pagină, apoi îşi privi noul său corp. Dar nu avu vreme să se admire prea mult.

Brusc simţi cum un cuţit îi împunge gâtul. Lama lui ascuţită strălucea în lumina lunii.

— Hei, frumoaso, spuse o voce groasă în spatele ei.

Extraterestrul aruncă o privire peste umăr şi văzu un bărbat în haină de piele strângând în mână cuţitul pe care i-l împingea tot mai tare în beregată. Apoi îi apucă brusc mâinile şi o împinse într-un desiş.

— Fii calmă şi nu mai face niciun zgomot, ordonă aspru individul. Şi dintr-o dată începu să-i lingă gâtul atât de uman acum. Mmm, ai gust bun.

Dar, cu o iuţeală greu de imaginat, extraterestrul îşi întinse mâna peste umăr, îl apucă pe atacator, îl ridică deasupra capului, apoi şi-l îndesă în gură – care se transformase acum într-o cavernă uriaşă – şi-l înghiţi în întregime.

— Mmm, gânguri ea, şi tu eşti gustos.

*

Câteva străzi mai departe, un bărbat cu părul închis la culoare, cu un rucsac în spate, măsura cu pas nervos un mic apartament înghesuit. Locul era într-o dezordine nemaipomenită – ziare, reviste, jocuri video, CD-uri, DVD-uri, casete video – jucării şi mărunţişuri ale culturii pop.

— Tacă-ţi gura, Charlie! strigă bărbatul, deşi nu mai era nimeni în apartament. Privi peste umăr la rucsac şi continuă: M-am săturat să vorbeşti întruna din spatele meu.

Deschise apoi frigiderul şi privi nemulţumit rafturile goale.

— Doar o bere, mormăi el.

— Şi eu? strigă o voce înăbuşită din rucsac.

— Tacă-ţi gura! ţipă bărbatul. O împărţim.

— Las-o baltă, replică vocea. Ştiu că numai gura-i de tine.

Trântind uşa frigiderului, omul se sperie trezindu-se faţă-n faţă cu ceea ce părea a fi un superb supermodel.

— Salut! strigă el, scăpând sticla pe jos şi umplând bucătăria de cioburi şi de bere. Cine eşti? Cum ai intrat aici?

Din rucsac, cu un zgomot înfundat, apăru un cap cu un gât foarte lung care se întindea peste umărul bărbatului, cercetând femeia superbă din faţa sa.

— Salut, Scrad, spuse capul, care era de fapt ataşat de umerii bărbatului. Cine-i prietena ta?

Femeia îşi ridică mâinile şi rădăcini neurale vânjoase ieşiră din vârful degetelor sale, dezvăluindu-i adevărata sa natură nepământeană. O rădăcină puternică se încolăci în jurul gâtului lui Scrad, o alta îl apucă strâns de gât pe Charlie, scoţându-l afară din rucsac. Apoi tentaculele se încordară uşor.

— Serleena, tu eşti? şopti Scrad, tuşind şi sufocându-se. Da’ de ce nu spui aşa?

Serleena îi eliberă pe Scrad şi pe Charlie, retrăgându-şi tentaculele mortale înapoi în degete. Extraterestrul cu două capete căzu pe duşumea, chinuindu-se să respire.

Admirând încă o dată modelul perfect în care se transformase, Serleena aruncă o privire prin apartament, apoi dădu din cap cu dispreţ.

— Uite ce mizerie! urlă ea. Televizor ultimul tip, Internet cu superviteză de conectare, reviste *People*. V-am angajat pentru o misiune, spuse Serleena. Iar voi vă jucaţi de-a pământenii şi mă băgaţi în tot felul de încurcături.

— Noi urâm Pământul, replică repede Scrad.

Charlie îşi înălţă capul, întinzându-şi gâtul cât putu de mult.

— Noi am încercat doar să ne adaptăm, se justifică Charlie.

Ignorându-i, Serleena continuă:

— Aveţi informaţia? întrebă ea.

— Informaţia? repetă Scrad nervos.

— V-am trimis un fax interstelar! tună Serleena. Nu l-aţi primit?

— Oh, un fax, spuse Charlie, încercând să pară firesc. Păi, vezi,

rezervorul nostru de toner e stricat. Tu trebuie să găseşti un înlocuitor pentru faxul Z-11, aici pe Pă…

Serleena se năpusti spre ei.

— Da sau nu? răcni ea, scoţându-şi din nou tentaculele şi introducându-le de data asta în urechile lor.

— Auuu! Tentaculele Serleenei le pătrunseră direct în creier, făcându-i pe Scrad şi pe Charlie să urle de durere.

— Nu putem găsi Lumina, încercă Scrad să scape de durerea cumplită din cap. Dar am descoperit un tip care s-ar putea să ştie unde este; face pizza pe Spring Street.

Instantaneu tentaculele Serleenei se retraseră în degete.

— Du-mă acolo, spuse ea sec, întorcându-se şi ieşind din apartament.

Scrad şi Charlie se străduiau să-şi recapete echilibrul, ameţiţi încă de durere.

— Să mergem înainte de-a ne ataca din nou, spuse Scrad şi se sprijini de un scaun, să nu cadă.

— Dar vom pierde *Friends,* scânci Charlie. Ştii doar că e serialul meu preferat.

— Taci din gură, spuse Scrad, dar în drumul său spre uşă se opri o clipă în sala audio-video şi apăsă un buton de la o maşinărie neagră şi strălucitoare.

— Video, spuse Charlie, zâmbind. Minunat, Scrad! îmi place planeta asta. Apoi se grăbiră după Serleena şi trântiră uşa în urma lor.

Capitolul 5

Spring Street, care se afla chiar în centrul cartierului Soho, era un loc cu destulă activitate peste zi. Dar noaptea era şi mai animat de energia explozivă a unui oraş care nu se oprea niciodată din mişcare.

Peste tot mişunau turiştii, intrau şi ieşeau emoţionaţi din galerii de artă şi din magazine cu antichităţi, toate mustind atât de cultură contemporană, cât şi de cultură antică sau clasică, iar tinerii muzicieni se grăbeau pe trotuare către spectacole sau repetiţii, cu instrumentele atârnate pe umăr.

Dar mai devreme sau mai târziu tuturor li se făcea foame. Iar pentru cei mai mulţi dintre ei asta însemna că vor intra la Pizzeria lui Ben. Această mică pizzerie avea locul ei în viaţa centrului oraşului de peste douăzeci de ani.

Înăuntru, în restaurant, patronul îi înmână o plăcuţă unei tinere care lucra pentru el. Ben, un tip care muncea zdravăn la cei cincizeci de ani ai săi, avea o figură care spunea oricui că era un tip mulţumit de ceea ce făcea, de viaţă şi că era fericit să se afle într-un cartier atât de select al New Yorkului.

Tânăra care acceptă fericită plăcuţa lucrase pentru Ben de îndată ce împlinise vârsta la care putea să se angajeze. Un zâmbet strălucitor îi lumină faţa când îşi văzu portretul pe plăcuţa din lemn închis la culoare. Sub fotografie erau gravate pe un mic dreptunghi de alamă următoarele: „Pizzeria lui Ben. Angajat lunii… Laura Vasquez”. Ochii săi priviră atent fotografia, prin bretonul său castaniu-strălucitor.

— Ben, spuse Laura, strângându-i mâna, nu ştiu ce să spun.

— Oamenii vor privi plăcuţa mulţi ani de acum încolo, spuse mândru Ben, şi ştii ce vor spune?

— Că de la cuvântul „angajata” lipseşte o literă, replică Laura.

— Ei, aşa a fost mai ieftin, explică Ben, ridicând din umeri. Nu. Ceea ce vor spune oamenii, va fi: Vă imaginaţi? O fată grozavă

ca ea a lucrat aici.
— Mulţumesc, Ben, spuse Laura.
— Hei, o meriţi, spuse cu emfază Ben, apoi adăugă repede: Adu câteva lăzi cu sifon din pivniţă, da?
— Ah, replică Laura, celebritatea e trecătoare. Mă întorc imediat.
Fata se grăbi spre camera din spate a restaurantului. Coborî în fugă scările spre pivniţă şi puse câteva lăzi cu sifon într-un ascensor, apăsă pe butonul de urcare şi apoi alergă înapoi pe scări ca să ridice lăzile.
Când uşa ascensorului se deschise, în faţa restaurantului era mare agitaţie. Laura crăpă numai un pic uşa spre sala principală şi văzu cum o femeie foarte frumoasă, dar îmbrăcată ciudat, şi un bărbat purtând un rucsac se învârteau ameninţător în jurul lui Ben.
— Unde este… Ben? întrebă femeia. Aşa îţi spui pe această planetă, Ben, nu-i aşa?
— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunse Ben.
Şi, dintr-o dată, Laurei i se tăie respiraţia când văzu că din degetele femeii ieşiră două tentacule lungi care începură să-l strângă de gât pe Ben. Închise încet uşa, ridică telefonul şi formă numărul poliţiei.
— Aş vrea să reclam o spargere la…
Uşa pizzeriei se deschise şi vântul o trânti de perete. Laura privea ţintă, prin uşa deschisă, aleea din spatele restaurantului. Apoi auzi paşi care se apropiau. Puse telefonul în furcă şi, îngrozită, căută un loc unde să se ascundă.
Se ghemui sub masă pândind şi, cu ochii ieşiţi afară din orbite, îl văzu pe omul cu rucsac intrând valvârtej în încăpere, apoi o auzi pe femeie strigând:
— Aţi găsit ceva acolo, idioţilor? urlă ea cu o voce stridentă.
Idioţi, gândi Laura. *Eu am văzut doar un singur tip.*
— Vântul a trântit o uşă, asta-i tot, strigă omul.
Apoi un cap apăru din rucsac, ridicându-se chiar lângă capul care tocmai vorbise.
— Nimic deosebit, adăugă şi celălalt cap.
Ochii Laurei se căscară uluiţi. Să fi fost o reprezentaţie a unui ventriloc? Teatru de păpuşi? Dar capul din rucsac părea atât de real! Când bărbatul se întoarse înapoi în sala din faţă, Laura se

strecură afară din încăpere şi-şi reluă locul de lângă uşă, privindu-i pe ciudaţii care-l interogau pe Ben.

— De douăzeci şi cinci de ani călătoresc prin univers, căutând-o, mărturisi femeia. Dar ea nu a părăsit niciodată Pământul, nu-i aşa, Ben? Ai ţinut-o aici.

— Uite ce e, nu ştiu despre ce vorbeşti, cucoană, spuse Ben, nepoliticos. Aici, e o pizzerie.

— Iar eu mi-am epuizat răbdarea, replică supărată femeia. Unde este Lumina Zarthei?

— Jur că nu ştiu nimic despre…

Ben fu brusc întrerupt de femeia care-şi descleştă tentaculele de pe gâtul lui şi-i puse un singur deget pe frunte.

— În timp ce tu te ascundeai aici, ca un laş, noi ne-am pregătit să-ţi invadăm planeta, îi explică ea. Îndată ce voi avea Lumina, Zartha va fi a noastră.

Chipul lui Ben împietri. Trebuia să pună imediat capăt jocului.

— Ai sosit prea târziu, Serleena, spuse el. Mâine Lumina va părăsi Planeta a Treia şi curând va fi înapoi, acasă. Apoi îţi vei dori să nu fi făcut nimic din ce-ai făcut.

— Nu am făcut atâta drum ca să plec cu mâinile goale! urlă Serleena. Apoi îşi înfipse o unghie în fruntea lui Ben şi trase cu putere în jos, sfâşiindu-i pielea ca pe o pungă de hârtie uzată.

Pielea umană a lui Ben căzu grămadă pe podea, dezvăluind adevărata sa formă de extraterestru, aceea a unei stele de mare strălucitoare, planând în înaltul văzduhului.

— Îmi pare rău că ai făcut călătoria degeaba, Serleena, spuse extraterestrul care cu doar câteva minute mai devreme fusese Ben. Un vuiet surd veni dinspre creatura ca o stea de mare, care explodă în mii de bucăţele strălucitoare, sclipind în aer ca stelele pe cer, apoi dispăru.

— Nu-mi vine să cred că nu am scos nimic de la el, strigă Charlie, iţindu-se din rucsac. Nici măcar nu ştim dacă este pe Pământ sau nu.

— A spus că abia a părăsit A Treia Planetă, răcni Serleena. E aici, idiotule!

— A Treia Planetă, se înclină Scrad şi şopti: Ca în *A Treia Planetă de la Soare.*

— Oh, şopti Charlie. Nu mi-am dat seama până acum.

Serleena îi ignoră.

— Acum ştiu că este pe Pământ, spuse ea printre dinţi. Şi ştiu, de asemenea, cine poate să-mi spună unde se află. Apoi părăsi ca o furtună pizzeria, urmată îndeaproape de Scrad şi de Charlie.

În camera din spate, Laura şedea pe podea. Tremura necontrolat şi plângea încet, lacrimile curgându-i pe duşumeaua umedă. Ea tocmai îl văzuse pe Ben – şeful său, prietenul său, omul pe care îl ştia dintotdeauna – lepădându-şi pielea ca pe un costum ieftin şi transformându-se într-o stea de mare, iar apoi explodând. Mintea i se învârtea şi capul îi plesnea de durere.

Capitolul 6

Impunătoarea clădire din piatră care adăpostea cartierul general al Bărbaţilor în Negru se ridica semeaţă într-un zgârie-nori din Manhattan. Privind această structură impresionantă, trecătorii ar fi putut crede că trec pe lângă sediul unei bănci sau pe lângă sediul bursei de pe Wall Street.

Nu exista niciun indiciu vizibil că în interiorul acestui misterios edificiu creaturi din mii de galaxii munceau umăr la umăr cu agenţii organizaţiei Bărbaţilor în Negru pentru a menţine pacea şi pentru a păstra secretul că oamenii nu sunt singuri în acest univers.

Jay păşi prin uşa masivă în holul principal al cartierului general al Bărbaţilor în Negru, paşii săi răsunând prin sala placată cu marmură.

— Nu pleci niciodată acasă? îl întrebă gardianul, din spatele ziarului îndoit. Gardianul lucra acolo de mulţi ani, dar nu-şi amintea de prea mulţi agenţi care să fi muncit ca Jay.

— Ce eşti tu, monitor de hol? spuse Jay.

— Ştii, nu ai mai fi atât de firav dacă ai dormi şi tu măcar din când în când opt ore pline, replică gardianul.

Jay intră în ascensorul din capătul coridorului şi coborî direct în sala principală unde forfota îi aminti de un roi de albine: peste tot agenţi ai Bărbaţilor în Negru şi extratereştri – cu aripi, cu cozi, cu mai mulţi ochi, picioare, mâini şi capete – lucrau împreună pe terminalele computerelor sau în laboratoare. Şi chiar cei care observaseră apariţia lui Jay îşi văzură mai departe de treabă fără să se întrerupă.

Jay străbătu mai departe sala, trecând nepăsător pe lângă doi agenţi care tocmai dezbăteau ceva. Aceştia şedeau faţă în faţă, Dee aşezat pe podea, iar Bee atârnat cu capul în jos, pantofii săi cu ventuze ţinându-l bine fixat de tavan.

Apoi, după ce trecu de o imensă insectă extraterestră cu opt

picioare, cleşti şi cu o carapace neagră şi strălucitoare, Jay strigă către un agent:

— Dublă verificare a vizei, ordonă el, arătând către insectă. Cefalopodele au făcut falsuri pe Canal Street, adăugă, şi-şi continuă drumul.

Pe holul de la parter, doi agenţi împingeau un cărucior cu cadavrul unui extraterestru cu trei capete.

— Cine a avut strălucita idee de a trece un cadavru cu trei capete pe la controlul paşapoartelor? întrebă el, dând dezaprobator din cap. Dormim, oameni buni, dormim!

Apoi se întoarse şi se opri privind la câţiva agenţi care rostogoleau pe jos o celulă de închisoare în miniatură. Gratiile acestei celule erau, de fapt, gratii de lumină mai tari decât orice bară de metal folosită vreodată într-o închisoare convenţională.

În celulă, un bărbat bătrâior, arătând ca o fiinţă umană, stătea liniştit şi îl privea pe Jay cu ură.

— Jarra, spuse Jay către bărbat. A trecut multă vreme.

— Cinci ani şi patruzeci şi două de zile în această cuşcă, din cauza ta, mârâi Jarra. Numeri fiecare clipă când eşti închis ca o maimuţă.

— Nu ar fi trebuit să-ncerci să ne furi ozonul ca să îl vinzi pe piaţa neagră, îi explică Jay cu obidă. Apoi îl întrebă pe unul dintre agenţii care împingeau cuşca: Ce caută Jarra aici?

— Îl mutăm într-un loc de maximă securitate, răspunse agentul. Nu s-a distrat prea bine cu colocatarii săi. A omorât doi Gândaci de Plasmă din Andromeda.

— „A omorât” este un cuvânt atât de urât, spuse Jarra, rânjind.

La capătul îndepărtat al coridorului, Jay se opri la o uşă pe care nu scria nimic. Bătu de două ori, deschise uşa şi intră într-un birou spaţios. Trecu de o fereastră care dădea către parter şi-şi trase un scaun lângă biroul mare din lemn.

— Bine lucrat la metrou, spuse omul din spatele biroului. Mi-l amintesc pe Jeff de pe vremea când nu era mai mare decât un vierme de cauciuc.

— Mizeria din canale l-a făcut mare, Zed, replică Jay. Mai ai vreo treabă pentru mine?

Zed trase adâne aer în piept şi se lăsă pe spătarul scaunului. Ca şef al Bărbaţilor în Negru, bărbatul îndesat şi musculos văzuse mulţi agenţi venind şi plecând din organizaţie, dar puţini aveau

setea de muncă a lui Jay.

— Priveşte pe fereastra asta, Jay, spuse blând Zed, arătând cu capul spre forfota de dincolo de geam. Îi vezi pe toţi tipii aceia în costume negre? Toţi lucrează pentru noi. Avem oameni destui, Jay.

— Zed, protestă agentul, dar Zed îl întrerupse.

— Ascultă, amice, îl dăscăli şeful, să te dedici muncii e una, dar dacă te laşi stăpânit de ea, această muncă te va devora, te va termina. Vrei să arăţi ca mine când vei avea cincizeci de ani?

Jay se ridică şi merse către uşă.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt în sala de gimnastică, spuse el, deschizând uşa.

— Am avut o crimă mai devreme, se hotărî Zed. Pizzeria lui Ben, pe Spring Street. Ia-l pe Tee şi faceţi un raport.

— Of, Tee, spuse nervos Jay. Cred că ai auzit ce s-a întâmplat.

În acel moment, un căţeluş se strecură în birou, cărând în gură nişte hârtii. Le lăsă pe scaun, apoi privi spre Zed.

— Nişte paşapoarte care trebuie semnate. Nicio grabă. Apoi, întorcându-se către Jay, adăugă: Salut, ce mai faci?

— Mulţumesc, Frank, spuse Zed câinelui. În realitate nu era câine, ci un extraterestru care alesese, cât se află pe Pământ, să arate ca un mic mops cu nas turtit, piele zbârcită, picioare scurte şi strâmbe şi, mai ales, să aibă atitudinea încăpăţânată a celor din New York.

— Sigur, spuse Frank.

Zed se uită înapoi la Jay.

— Nu eşti autorizat să neuralizezi personalul Bărbaţilor în Negru sub niciun motiv!

— Zed, omul plângea într-un loc public, se apără Jay.

— Urăsc asta, se amestecă Frank.

— N-am nevoie de partener, spuse supărat Jay, uitându-se în jos la Frank.

— Ai nevoie de partener, îl corectă Zed.

— Voi fi eu partenerul lui, se oferi Frank, privindu-l pe Zed, plin de speranţă.

Zed se uită când la unul, când la celălalt, apoi le făcu semn cu capul să plece.

Câteva minute mai târziu, Jay şi Frank străbăteau alături parcul de maşini al organizaţiei Bărbaţilor în Negru, Jay în costumul său

negru, cu cămaşă albă şi cravată neagră, Frank într-un costum negru pe măsura sa, cu cămaşă albă şi cravată neagră. Când ajunseră la maşină, Jay apăsă pe telecomandă şi limuzina piui de două ori. Apoi motorul porni, maşina se apropie şi cele două uşi din faţă se deschiseră automat.

— Sincer, apreciez lovitura, Jay, spuse Frank, sărind înăuntru pe locul de lângă şofer. Nu credeam că voi scăpa vreodată de sortarea corespondenţei.

Jay îşi privi noul partener.

— Se presupune că eşti câine, ţi-aminteşti? spuse Jay. Scoate-ţi costumul.

Apoi porni în viteză, ieşind din garaj cu scrâşnet de cauciucuri. Jucând rolul de câine, Frank şedea cu capul afară, pe fereastră, cu limba scoasă şi curgându-i balele. O picătură zbură înapoi prin fereastră şi ateriză direct pe haina lui Jay.

— Oh, ce drăguţ, mormăi el, uitându-se cum se prelinge pe haină saliva câinelui. Bagă capul în maşină!

— Sigur, partenere, replică Frank, lăsându-se în scaun, emoţionat să fie în sfârşit agent adevărat.

Odată ajunşi la Pizzeria lui Ben, găsiră o mulţime de agenţi ai Bărbaţilor în Negru căutând amprente şi cercetând restaurantul cu diferite dispozitive de depistare a extratereştrilor.

— Aţi găsit ceva? întrebă, cu o voce oficială, Frank, pe unul dintre agenţi.

Jay se uită în jos la partenerul său, ridică dintr-o sprinceană, apoi îl întrebă şi el pe acelaşi agent.

— Aţi găsit ceva?

— Sunt reziduuri de fosfor pe pereţi şi pe podea, explică agentul, arătând zona în care explodase Ben. Am trimis deja mostre pentru analize.

— Hei, Jay, îl strigă Frank din capătul celălalt al restaurantului, uită-te la asta.

Jos, lângă noul său partener, zăcea sacul gol din piele falsă cu care fusese acoperit corpul lui Ben.

— Zero la sută grăsime, glumi sarcastic Frank.

Jay îl ignoră.

— Unde sunt martorii? îl întrebă pe primul agent.

— Acolo, în spate, răspunse agentul, arătând către uşa deschisă. A văzut totul şi se ţine destul de bine. Apoi îi întinse lui

Jay un şerveţel.

Jay se uită la şerveţel şi văzu emblema restaurantului: o felie triunghiulară de pizza, al cărei vârf era îndreptat către o imagine a Statuii Libertăţii, undeva, departe. Deasupra statuii strălucea o singură stea în cerul înnoptat. Apoi, întorcând şerveţelul, văzu numele „Vasquez” mâzgălit neglijent pe suprafaţa sa albă şi mototolită.

Strecură şerveţelul în buzunar şi, uitându-se spre camera din spate, îl văzu pe agentul Cee interogând o tânără drăguţă.

— Nu, tu ascultă-mă pe mine! îi strigă Laura Vasquez lui Cee. Nu mai răspund la nicio întrebare până nu-mi răspunzi tu mie. Vreau să-mi spună cineva ce s-a întâmplat aici!

— Vorbesc eu cu ea, spuse Jay, mergând înspre camera din spate. Se întoarse către Frank: Singur. Tot ceea ce crezi că ar putea face un câine vorbitor, nu i-ar face niciun serviciu fetei.

— Şi eu, ce ai vrea să fac? întrebă Frank.

— Adulmecă prin jur, replică Jay.

— Amuzant, partenere, mârâi Frank. Cu adevărat amuzant.

Capitolul 7

Când Jay ajunse în camera din faţă a pizzeriei îl găsi pe agentul Cee încercând, fără succes, să o calmeze pe Laura.

— Respiraţi adânc, doamnă, spuse agentul Cee. Totul e în regulă.

— Nu-i adevărat, spuse Laura. Numărul unu – cine erau creaturile acelea care l-au omorât pe Ben? Numărul doi – în ce s-a transformat Ben?

— Şi numărul trei, adăugă Jay, venind lângă Laura, ce crezi tu din tot ce spune?

— Oh! zise sfidător Laura. Ce spune el, auzi?!

— Sunt agentul Jay, îi spuse el fetei, făcându-i semn agentului Cee să plece. Tu cine eşti?

— Nu sunt nebună, spuse tare Laura. Colegii dumitale se prefac că nu mă cred, dar eu ştiu că ei ştiu că eu ştiu ce am văzut.

— De ce nu-mi spui şi mie ce ai văzut, o îndemnă calm Jay. Doamna…

— Domnişoara, îl corectă Laura. Vasquez. Laura Vasquez. Dacă îţi răspund la întrebări, îmi răspunzi şi tu mie?

Jay aprobă din cap şi Laura continuă.

— Bine, spuse ea rar. Am văzut un tip cu două capete. Am văzut o femeie îmbrăcată în piele, cu tentacule ieşindu-i din degete. Am văzut-o… Laura se opri observând că Jay se uita fix în ochii ei. Mă crezi nebună, nu-i aşa? Bine. Deci n-am văzut-o…

— Sfâşiindu-i lui Ben pielea de pe corp, termină Jay fraza, păstrându-şi un calm desăvârşit în voce.

— Sfâşiindu-i lui Ben pielea de pe corp, repetă Laura, privindu-l cu suspiciune pe agent.

— De fapt, nu este chiar piele, explică el. Este un polimer protoplasmatic, similar machiajului din gumă de mestecat pe care îl vezi pe cartonaşele de baseball.

— Ai de gând să intri în lot? întrebă ea.

— Niciodată la South of Twenty Third Street, replică Jay, fără nici cea mai vagă urmă de umor în glas.

— Cine eşti? întrebă Laura. De-adevăratelea.

— Ei, care a fost ultimul lucru pe care l-ai mâncat înainte de incident? întrebă el, schimbând subiectul.

— Calzone, răspunse Laura.

— Cu spanac?

— Nu, cu ciuperci, răspunse Laura un pic încurcată.

— Ai nevoie de o plăcintă, zise Jay, o apucă de mână şi ieşiră împreună din pizzerie.

*

Urcară în maşină şi, puţin mai târziu, Laura se afla deja la cină, mâncând plăcintă şi bând cafea.

— Îl întrebau pe Ben despre o Lumină, spuse ea, fiind convinsă, în cele din urmă, că el nu o credea nebună. Lumina Zarthei sau cam aşa ceva.

Laura oftă adânc. Nu-i venea să creadă că şedea aici şi vorbea despre această întâmplare atât de ciudată ca şi când era ceva care se întâmpla în fiecare zi. Mâinile începură să-i tremure.

— Te simţi bine? întrebă Jay.

— Acum o oră, un om pe care-l cunosc de când mă ştiu a dispărut chiar în faţa mea, explică ea, încercând să rămână calmă. A fost ucis de o femeie căreia îi ieşea ceva din degete, iar complicele ei era un tip cu două capete. Ceea ce am văzut nu poate exista şi cu toate astea eu ştiu exact ce am văzut. Spune-mi, ce-ar trebui să cred din toate astea?

Jay o privea fix în ochi, cumpănind ce să-i spună. Regulile profesiei sale îi spuneau că trebuie să inventeze o poveste, dar ştia că nu va putea.

— Sunt membrul unei organizaţii secrete care dirijează şi monitorizează activitatea extratereştrilor pe Pământ, spuse el. Ben era extraterestru şi tot aşa erau şi cei care l-au ucis. Nu ştiu de ce au făcut-o, dar îţi promit că voi afla. Bine?

— Bine, răspunse Laura, privind ţintă în ochii lui Jay.

Apoi, Jay scoase încet din buzunar neuralizatorul.

— Ascultă, Laura, spuse el, reglând micul dispozitiv, îmi pare rău, dar îţi voi spune exact ce trebuie să fac.

— Mă omori, aşa-i? întrebă Laura.

— Nu, explică agentul, arătându-i dispozitivul. O mică străfulgerare şi tot ce ai văzut va dispărea definitiv din mintea ta.

— După ce voi vedea lumina, începu fata, dacă te voi întâlni, îmi voi aminti de tine?

— Nu, răspunse Jay. Dar eu îmi voi aminti de tine.

— Asta trebuie să-nsemne însingurarea: să ai secrete şi să nu cunoşti niciodată, cu adevărat, pe nimeni.

Dar înainte ca el să mai aibă timp să spună ceva, transmiţătorul începu să ţiuie.

— Scuză-mă, spuse el, ridicându-se de la masă şi mergând în colţul încăperii. Zed, ce s-a întâmplat? întrebă încet într-un mic aparat.

— Am nevoie de raportul tău, ciripi vocea din micuţul difuzor al transmiţătorului. Spune-mi!

— Tipul de la restaurant erau un zarthan, explică Jay, vorbind încet şi acoperind cu mâinile transmiţătorul, ucigaşul nu. A aterizat vreo navă?

— Una, raportă Zed. La vest de Central Park, pe Strada 72, lângă intrare. Acum patru ore. Se potriveşte.

— Am pornit, spuse repede Jay, închizând transmiţătorul, şi întoarse capul repede la masa la care fata şedea şi aştepta răbdătoare să i se şteargă amintirile.

— Trebuie să plec, spuse el, îndreptându-se spre uşă.

— Dar ce se întâmplă cu lumina aia strălucitoare? întrebă Laura.

Jay îşi strecură neuralizatorul în buzunar.

— Altă dată, spuse el, şi dispăru pe uşa din faţă a prăvăliei. Când Jay ajunse la maşină, Frank îl aştepta pe locul din faţă:

— I-ai spus că o iubeşti? întrebă el când Jay se instală la volan.

— Este martoră la o crimă, spuse Jay calm, pornind motorul. Asta-i tot.

— O, sigur, da, da, spuse Frank cu o voce ciudată. Nu am văzut lumina nici unui neuralizator luminând încăperea, îţi place fata. Te înţeleg. Şi eu sunt atras de ea deşi nu este genul meu.

Jay apăsă pe accelerator şi luă curba în viteză, trântindu-l pe Frank pe spate în scaunul său. Apoi, avântându-se prin oraş cu viteza cea mai mare, cei doi agenţi sosiră în vestul Central Park-ului, pe Strada 27. Opriră la trotuar, deschiseră uşile şi coborâră numaidecât din maşină.

Imediat reperară maşinile Bărbaţilor în Negru parcate peste tot în parc şi pe agenţii care roiau în zonă, luând mostre de sol şi căutând indicii prin copaci.

— Am sosit! anunţă cu glas tare Frank, făcându-şi loc prin mulţime. Haide! Daţi-i zor!

— Frank, se răsti Jay la partenerul său, taci!

În mijlocul zonei în care agenţii forfoteau, fusese ridicat un cort micuţ din plastic galben. Agentul pus să păzească intrarea le făcu semn cu capul, iar Jay şi Frank intrară.

Acolo, câţiva agenţi stăteau în faţa unei micuţe nave spaţiale care nu măsura mai mult de şaizeci de centimetri şi care rămăsese exact pe locul pe care, cu doar câteva ore mai devreme, aterizase. Jay o privi o clipă, apoi scoase o sondă lungă şi tabulară şi le făcu semn celorlalţi agenţi să iasă din cort.

Apoi scoase transmiţătorul şi conectă un capăt al sondei în el, iar celălalt capăt, care conţinea o lumină şi o micuţă cameră video, îl inseră într-o deschizătură îngustă a navei:

— Zed, eşti conectat, anunţă el prin transmiţător. Vei putea să vezi pe monitorul de la cartierul general tot ce văd şi eu.

— Văd totul foarte bine, Jay, raportă Zed. Spune!

Jay privi atent printr-un ocular, răsucind sonda în jurul micuţei nave. Amândoi, el şi Zed, priveau uimiţi, interiorul a ceea ce evident era o navă supertehnologizată şi serios înarmată de război. Simplă, lucioasă şi plină cu arme.

— Arată ca un crucişător de luptă kylothian, clasa C, raportă Jay. Această navă miniaturală este încărcată cu torpile antimaterie.

— Ei bine, asta ne mai trebuie, murmură Zed, strângând din dinţi şi trecându-şi degetele prin păr.

— Martora de la pizzerie spunea că extratereştrii care l-au omorât pe şeful ei căutau un fel de lumină, spuse Jay, continuând să mişte sonda în interiorul navei. Lumina a… ceva sau a cuiva.

— Zartha, replică Zed. Lumina Zarthei.

— Exact, spuse Jay. Ce-i aia?

— Ceva care a fost ascuns acum multă vreme, spuse misterios Zed.

— Zed, spune-mi, insistă Jay.

— Acum douăzeci şi cinci de ani, zarthanii au venit pe Pământ, cerându-ne să ascundem Lumina Zarthei din calea duşmanilor

lor, kylothienii, explică Zed. Lumina Zarthei este o sursă de energie, ca Soarele – de fapt, mai puternică.

Numai că arată altfel. În orice caz, în mâini criminale este un pericol uriaş.

— Iar noi nu-i puteam lăsa s-o ascundă aici, spuse Jay, începând să pună lucrurile cap la cap.

— Exact, replică Zed. Zarthanii sunt nişte ţipi drăguţi, dar eu am dat ordin ca Lumina să fie îndepărtată de pe planetă. Kylothienii ne-ar fi aruncat Pământul în aer.

— Deci, dacă a dispărut, se miră Jay, de ce kylothienii s-au întors să o caute aici?

— Nu există nicio explicaţie logică, observă Zed.

— Eşti sigur că nu mai este aici? întrebă Jay, mişcând sonda şi deconectând-o de la transmiţător. Văzuse tot ce era de văzut.

— Eu însumi am dat ordinul, explică Zed. Cel mai bun agent al meu a scos-o afară. Este ca şi când ţi-aş fi dat ordinul ţie.

— Atunci de ce nu-l întrebi pe agent? sugeră Jay.

— Nu pot, fu răspunsul sec al lui Zed.

— A murit? întrebă Jay.

— Într-un fel, răspunse Zed. Trăieşte în Massachusetts.

Jay înţepeni.

— Nu, nu se poate. Nu Kay!

— Mă tem că da, recunoscu Zed. Însăşi existenţa Pământului poată să depindă de această informaţie. Păcat că i-ai şters din memorie tot ce ştia despre asta. Aşa că, am aici un ordin pentru tine. Adu-l aici!

— Acum!

Capitolul 8

Micuţul oraş Truro, din Massachusetts arăta la fel ca alte mii de orăşele din Statele Unite.

Poşta din Truro era o clădire din cărămidă roşie cu coloane albe – singura clădire guvernamentală din oraş. Oamenii intrau şi ieşeau cărând pachete, ridicându-şi corespondenţa de la căsuţele lor poştale sau se opreau în faţa scărilor să stea de vorbă cu vecinii.

Trecătorii întorceau capul şi şuşoteau arătând înspre limuzina neagră şi lucioasă oprită în faţa poştei. Uşa din dreptul şoferului se deschise cu o viteză rar întâlnită în acest oraş adormit. Jay sări din maşină, apoi se întoarse şi băgă capul pe fereastra din spate.

— Rămâi aici! ordonă el, îndreptându-şi degetul către Frank, care şedea gâfâind pe locul din dreapta.

— Ştii, oi fi arătând eu ca un câine, mârâi Frank, dar, de fapt, doar mă prefac, atât cât stau aici, pe Pământ.

Jay îşi ignoră complet partenerul şi intră în clădire. Interiorul poştei părea chiar mai încremenit în timp decât oraşul. Pereţii murdari, vopsiţi într-un verde-pal, instituţional, se înălţau până la tavanul dărăpănat de un alb murdar, iar lămpile fluorescente clipeau necontenit.

Agentul se plimbă printre clienţi, uitându-se în stânga şi în dreapta, la automatul de timbre, la ghişee, iar în spatele ghişeului central, servindu-şi calm clienţii, era chiar Kay, fostul său partener.

Kay îl recrutase pe Jay pe vremea când era poliţist în New York, l-a adus la organizaţia Bărbaţilor în Negru şi l-a instruit. Şi acum, în momentele grele, lui Jay îi răsunau în minte frânturi de sfaturi care îl ajutau să transforme situaţii pierdute în victorii pentru agenţia sa secretă şi, de fapt, pentru planeta Pământ.

Jay îşi amintea şi acum ziua în care îl neuralizase pe Kay, ştergându-i orice amintire legată de Bărbaţii în negru. În fond,

gândi Jay, Kay trăise o viaţă destul de lungă ca agent secret şi îşi dorise cu ardoare să aibă iar parte de o existenţă obişnuită. Iar acum, cu siguranţă, o avea, îşi spuse Jay şi totuşi era un pic trist, văzându-l pe fostul agent secret vânzând timbre şi cântărind pachete. Dar pentru Kay era o slujbă ca oricare alta.

— Oameni buni din Truro, vreţi să fiţi un pic atenţi? începu Kay, ca şi când ţinea o prelegere unui grup de recruţi. Aş vrea să vă reamintesc că pachetele pe care le expediaţi trebuie să fie corect împachetate: hârtie maro şi, de preferat, sfoară dublu-răsucită. Mulţumesc pentru atenţie.

Jay se îndreptă spre ghişeu.

— Kay? întrebă el.

— „C”, replică Kay, arătând către litera de pe geam. Corespondenţa expresă par avion.

— Kevin, spuse Jay, citind numele întreg de pe ecuson. Era pentru prima dată când Jay auzea adevăratul nume al lui Kay. Tu nu-ţi mai aminteşti de mine, cândva noi am lucrat împreună.

Kay îl măsură din cap până în picioare, uitându-se fix la costumul său.

— Nu am lucrat niciodată la pompe funebre, zise el sec. Te pot ajuta cu ceva, şmechere?

Jay trase adânc aer în piept.

— Bine, direct la subiect, începu el. Eşti un fost agent al unei organizaţii ultrasecrete care monitorizează activităţile extratereștrilor pe Pământ. Noi suntem Bărbaţii în negru. Avem o problemă şi nu o putem rezolva fără ajutorul tău.

— Există o clinică gratuită de boli mintale la colţul străzii Lila cu East Valley, spuse Kay, netulburat de declaraţia celui din faţa lui. Următorul!

— Uite, ţi s-a spus că ţi-ai pierdut memoria în urma unei come, insistă Jay, dar tu nu ai fost în comă niciodată, înţelegi? Asta a fost versiunea oficială. Trebuie să admiţi că există perioade din viaţa ta care-ţi lipsesc din memorie.

— Cine eşti? întrebă Kay, cercetând atent figura lui Jay, doar-doar îşi va aminti ceva. Dar, degeaba.

— Cea mai importantă întrebare, începu Jay, apropiindu-se, cine eşti tu?

— Dirigintele poştei din Truro, Massachusetts, declară pe un ton oficial Kay. Şi îţi ordon să părăseşti incinta. Apoi se ridică şi

strigă: Pauză!

Kay îşi părăsi locul din spatele ghişeului şi se îndreptă către zona de sortare a corespondenţei, cu Jay foarte aproape în spatele lui. Când Kay intră în încăpere, un tânăr angajat scăpă un ceainic plin cu cafea aburindă, iar duşumeaua se umplu de cioburi şi de cafea.

— Avem o problemă, anunţă Kay. Farrell, izolează zona! Billings, curăţă pe jos! Haide, mişcaţi-vă!

— Uită-te la tine! strigă Jay. Cine mai vorbeşte aşa? spuse el, scoţând din buzunar un dispozitiv nu mai mare de un lat de palmă cu care începu să-i urmărească pe angajaţi, unii grăbindu-se să cureţe cafeaua de pe jos, alţii întorcându-se agale la treburile lor.

Detectorul de extratereştri îi dezvălui însă că lucrătorii poştei erau extratereştri de foarte multe rase.

— *Hytuu saee habbilmuu,* se trezi Jay spunând tare şi clar.

La auzul unei limbi vorbite doar de extratereştri, mai multe creaturi renunţară la deghizare şi, sub privirea uluită a lui Kay, începură să-şi scoată la iveală ciocurile, aripile, tentaculele, cozile şi mâinile cele multe.

Apoi Jay deschise uşa biroului de sortare a corespondenţei şi descoperi un extraterestru cu douăsprezece mâini care şi le folosea pe toate sortând scrisorile cu o viteză ameţitoare.

— De ce crezi tu că ai ajuns să lucrezi la poştă? îl întrebă pe Kay, după ce extratereştrii îşi recăpătară identităţile lor umane. Aici, toţi sunt extratereştri. De aceea te simţi atât de bine printre ei.

Kay îl fixă cu privirea pentru o clipă, apoi se întoarse şi părăsi clădirea, ca o furtună.

— Te uiţi la cer noaptea şi simţi că înţelegi mai mult ce se petrece acolo decât aici, jos, strigă Jay, venind repede în urma lui. Ai sentimentul că nu ştii cine eşti şi asta îţi macină fiecare zi a vieţii tale.

Afară, pe Main Street, Kay continua să se apropie de maşina poştei, ignorând cuvintele lui Jay, care se oprise la uşa limuzinei sale.

— Dacă vrei cu adevărat să afli cine eşti, vino să faci o plimbare cu mine, strigă Jay în urma lui. Dacă nu, e-n regulă, întoarce-te şi distribuie programe TV. Tu hotărăşti. Apoi Jay

deschise brusc uşa şi se aşeză la volan.

Porni motorul şi Frank se cocoţă pe bancheta din spate. Exact în momentul în care Jay era pe punctul de a porni, uşa din dreapta se deschise şi Kay se strecură înăuntru.

— Doar o plimbare, spuse el nervos. Lucrurile nu se leagă. Auzi ce spun, tinere?

— Salut, Kay! strigă din spate Frank. Nu ne-am mai văzut de mult.

Kay întoarse capul şi se trezi faţă în faţă cu un câine vorbitor.

— Este înlocuitorul tău, Kay, declară Jay îndată ce porniră. Aşa că vezi cui îi spui tu „tinere”. Părăsi Main Street şi se îndreptă în viteză pe autostradă, dornic să lase în urmă cât mai iute cu putinţă acest orăşel uitat de lume.

Capitolul 9

Jay, Kay şi Frank mergeau cu pas sprinten prin holul cartierului general al Bărbaţilor în Negru.

— Mă bucur să te revăd, Kay, spuse gardianul fără măcar să-şi ridice privirea din hârtiile sale.

— Mă bucur şi eu să te revăd, oricine-ai fi.

Cei trei agenţi se îndreptară spre ascensorul din capătul coridorului, păşiră înăuntru şi uşa se închise.

Jay o luă direct către zona principală de activitate a Bărbaţilor în Negru. O rumoare discretă străbătu încăperea imensă, când agenţii şi extratereştrii îl recunoscură pe omul care fusese cândva unul dintre agenţii lor cei mai faimoşi.

— Bine ai venit înapoi! spuse un agent.

— Agent Kay, adăugă un altul, înclinându-se respectuos.

Un agent îl recunoscu pe Kay tocmai din capătul opus al camerei, porni repede către el, îl împinse pe Jay cu cotul şi apoi întinse mâna foarte emoţionat.

— Dumneavoastră sunteţi agentul Kay!

— Aşa spun şi ei, zise Kay, strângând mâna agentului.

— Este o adevărată onoare, spuse el. Eu sunt Gee, agentul Gee. Dumneavoastră, domnule, sunteţi o legendă. Cel mai respectat agent din istoria organizaţiei Bărbaţilor în Negru. Cel mai de temut agent din univers.

— Scuză-mă, Gee, îl întrerupse Jay. Dar dacă nu ai nimic împotrivă, noi avem de salvat o planetă!

Jay îl împinse pe Kay către biroul lui Zed. În drum depăşiră un grup de agenţi care tocmai făceau o autopsie unui extraterestru, o creatură albastră-verde cu patru braţe şi şase picioare.

— Salut, Kay! strigă unul dintre agenţi băgat cu mâinile până la coate în maţele extraterestrului. Te-ai întors!

— Da, spuse Kay. Şi deşi era în continuare teribil de confuz fiindcă nu avea nicio amintire legată de viaţa lui de agent secret,

văzând reacţia pe care a declanşat-o doar trecând prin această încăpere, se gândi că era posibil ca povestea ciudată pe care i-o spusese Jay să fie, de fapt, adevărată.

— Vreo idee despre ce ar fi putut să se întâmple cu asta? întrebă agentul, scoţându-şi mâinile din abdomenul extraterestrului. Noroi albastru, sânge verde şi ceva semănând a splină picura din cavitatea deschisă.

— Aveam un văr cam de dimensiunile astea, spuse spontan Kay. S-a înecat.

— Înecat, zise agentul, când Kay se îndepărtase. Ar fi o posibilitate. Ce bine ar fi să îl avem din nou aici!

— Da, replică Jay, începând să se cam plictisească de toată agitaţia. Voi organiza o petrecere pentru el, mai târziu.

Jay, Kay şi Frank intrară în biroul lui Zed. Cei trei agenţi şedeau drepţi în faţa şefului lor.

— Kay! exclamă Zed, strângându-i cu putere mâna şi bătându-l uşor pe spate. Mă tem că Pământul ar putea să fie în pericol, iar tu, prietene, ai putea fi singurul om în stare să-l salveze.

— Ei, tu ştii motoul nostru, spuse Kay: Nimic nu ne stă în cale.

— Bravo, omule! spuse Zed, arătând către uşă. Înarmează-l imediat, apoi du-l la deneuralizare. Avem nevoie de această memorie înapoi, Jay. Repede!

Jay şi Kay părăsiră repede biroul. Frank se grăbi să-i urmeze.

— Of, Frank, zise Zed, făcând căţelul să se întoarcă. De data asta am nevoie doar de ei.

Frank lăsă capul în jos şi oftă adânc.

— Dar eu caut un nou asistent, adăugă repede Zed. Nu e muncă de teren, dar va fi mai bine pentru dinţii tăi.

Frank ridică ochii şi zâmbi, descoperindu-şi dinţii stricaţi.

Între timp, Jay îl conduse pe Kay în aripa tehnică ultrasecretă.

— Cea mai înaltă tehnologie din întreg universul este trimisă aici, explică Jay.

Kay privi cu sfială la maşinile atât de bizare, la dispozitivele ingenioase şi la tehnologia pe care încă nu o înţelegea.

— Ce-i asta? întrebă întinzând mâna spre o proiecţie holografică miniaturală a unei micuţe planete. Un glob miniatural plutea în mijlocul unei cutii mari de metal, care părea să-l ţină suspendat în aer folosind un fel de câmp magnetic.

— Să nu atingi asta, spuse în treacăt Jay, prea preocupat cu

verificarea unor însemnări de pe un alt dispozitiv, pentru a-l observa pe Kay care-şi băgă un deget în micuţul ocean al planetei holografice.

Unde mici se propagară de-a lungul oceanului, izbind trei continente holografice de pe glob.

Şi exact în acelaşi moment, la cincizeci de milioane de ani-lumină depărtare, pe cerul unei planete numită Jarithia, apăru brusc un deget gigantic. Degetul uriaş se cufundă în oceanul Jarithiei, dând naştere unui val îngrozitor care se ivi ameninţător deasupra celui mai mare oraş al său, gata să-l acopere, provocând o inundaţie de proporţii uriaşe.

— Totul este pierdut! strigă un jarithian, alergând pe străzile oraşului. Câteva secunde mai târziu, el şi toţi ceilalţi erau sub ape.

Jay aruncă o privire către glob, observând valuri mici în oceanul său, şi se uită furios la Kay.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl asigură Kay, ridicând din umeri.

— De ce nu-ţi ţii mâinile în buzunare în timp ce eşti aici? sugeră Jay.

Continuându-şi drumul prin departamentul tehnic, Jay ajunse la o cutie înaltă de metal. Formă un număr de cod ştiut numai de personalul de securitate de la cel mai înalt nivel, deschise larg uşa şi scoase la iveală un arsenal de arme din întreg universul.

Jay întinse mâna spre cel mai mare obiect din cutie. Deatomizatorul Seria Patru – cea mai puternică armă uşoară cunoscută de agenţii Bărbaţilor în Negru şi arma pe care Kay o folosise de-a lungul întregii perioade în care fusese agent al organizaţiei.

Kay întinse mâna să ia deatomizatorul, dar Jay i-o împinse înapoi. În schimb, îi dădu partenerului său o mică armă în formă de pistol pe care Jay fusese obligat s-o folosească pe vremea când abia începuse să lucreze sub supravegherea lui Kay.

— Asta este arma după care eşti recunoscut, minţi Jay. Kay luă arma care arăta ca o armă-jucărie cu laser şi se uită la ea cu dispreţ. Cea pe care o foloseai când te instruiam.

— Am primit eu ordine de la tine? întrebă Kay amuzat.

— Eu te-am învăţat tot ce ştii, replică Jay, cu un zâmbet larg care-i lumină faţa.

— Şi putem face ceva cu ăsta? întrebă Kay, dând din cap,

dornic să-şi recapete memoria şi să afle adevărul despre trecutul său.

— Nu, în echipamentul ăsta de cercetaş, nu putem, glumi Jay, arătând spre uniforma de poştaş a lui Kay. Hai să-ţi dau nişte haine adevărate.

Câteva minute mai târziu, după o rapidă vizită la departamentul de echipamente, Kay apăra în costumul standard al Bărbaţilor în Negru: costum negru cu cămaşă albă, cravată neagră şi pantofi negri, acelaşi costum pe care îl purtase, de fapt, pe vremea când lucrase la agenţie.

— Acum se vede că eşti de-aici, spuse Jay, conducându-şi partenerul jos, pe un coridor îngust, şi oprindu-se în faţa uşii pe care scria: deneuralizare. Chiar aici. Aici e locul în care îţi vei primi amintirile înapoi.

Îndată ce păşi înăuntru, Kay observă că încăperea semăna cu un bol mare, pereţii săi de sticlă groasă înclinându-se către un punct circular din central podelei. Pe podea, lângă cel mai coborât punct, era o maşină care arăta ca o încrucişare între un scaun electric şi o capsulă spaţială pentru un singur om – deneuralizatorul.

— În câteva minute, această maşină va elibera informaţia ascunsă adânc în creierul tău, explică Jay, cu cea mai serioasă şi dramatică voce. Această informaţie ar putea deţine cheia supravieţuirii Pământului.

Kay trase de cămaşă:

— Gulerul ăsta mă jenează, spuse el, total neimpresionat de discursul lui Jay.

— Vrei să intri odată în maşină? se răsti Jay, arătând spre dispozitiv.

Kay se strecură în deneuralizator. Jay îi potrivi casca metalică ce se proptea pe umerii lui Kay ca o proteză pentru gât.

— Gata? întrebă el.

— Eşti sigur că maşinăria asta îmi va da înapoi amintirile? întrebă Kay.

— Da, replică Jay, potrivind câteva cadrane la maşină. Doar dacă nu cumva aceşti ultimi ani nu ţi-au şters deja amintirile.

Când Kay deschise gura să răspundă, Jay îi îndesă un căluş, reducându-l la tăcere pe partenerul său şi făcând ultimul pas din procedura de montare.

Capitolul 10

În timp ce Jay îl pregătea pe Kay pentru operaţiunea de deneuralizare a memoriei, se formase un rând lung în faţa vămii şi biroului de imigrare din cartierul general al Bărbaţilor în Negru. Acesta era locul unde erau verificaţi şi primiţi toţi cei care doreau să trăiască pe Pământ. Tot felul de creaturi şi ciudăţenii soseau aici din toate colţurile universului.

Rândul era format dintr-o adevărată menajerie de extratereştri. O arătare de aproape trei metri, cu douăsprezece braţe, stătea în picioare, în spatele unui ghem negru, lipicios, mic şi rotund. În faţa acestui extraterestru care-ţi crea senzaţia că se poate lipi oricând de o fiinţă sau de un obiect, se afla un soi de reptilă îndesată cu patru cozi, dar fără cap.

În faţa rândului de extratereştri, se afla Serleena, care se apropie de un vameş. Scrad se afla în spatele ei şi, din când în când, capul lui se ivea din rucsac.

— Numele şi planeta pe care v-aţi născut? întrebă vameşul hotărât. Pentru el, faptul că trecea în revistă această adunătură de forme ciudate de viaţă nu însemna decât o altă zi obişnuită de muncă.

— Sunt Serleena Xath, veni cu promptitudine răspunsul extraterestrului care avea încă înfăţişare omenească. Planeta de origine este Jorn, din sistemul galactic Kylath.

— Aveţi ceva de declarat? Fructe, legume…? mai întrebă vameşul.

— Da, spuse Serleena, arătând spre Scrad şi Charlie. Două verze.

— Motivul vizitei? întrebă agentul pentru a mia oară în acea zi.

— Studiile, replică Serleena, descheindu-şi haina de sub care i se vedea trupul acoperit doar de câteva piese de lenjerie intimă. Intenţionez să devin top-model. Mi s-a spus că am talent nativ!

Auzind aceste cuvinte fără să vrea, toţi vameşii din încăpere se

uitară spre Serleena.

Acum era rândul lui Scrad să atragă atenţia. Se aruncă pe podea şi începu să se zbată.

— Ajutor, ţipă el. Inima! Fac infarct! Au!

Charlie îşi dădu ochii peste cap, iar ţeasta i se bălăngănea, fără viaţă, lângă cea a lui Scrad. Scrad se grăbi să-i dea primul ajutor lui Charlie: îi făcu respiraţie gură la gură, în timp ce îi trăgea pumni în piept, ca să-i pună inima în mişcare. Vameşii alergară în ajutorul creaturii cu două capete. Acesta era momentul pe care-l aşteptase Serleena. Din vârfurile degetelor îi ţâşniră nişte tentacule, cu ajutorul cărora ţesu o reţea densă formată din firişoare şi muşchi, care-i paraliză pe toţi agenţii pe care-i atingea, într-o clipită, spaţiul în care se afla vama şi biroul de imigrări era plin de o grămadă de agenţi nemişcaţi.

Scrad se ridică ţopăind şi o urmă pe Serleena în timp ce aceasta se îndrepta spre biroul lui Zed.

Încurcat în măruntaiele unui extraterestru mort, căruia i se făcuse autopsia, într-o încăpere alăturată, Frank îşi ridică dintr-o capul şi privi îngrozit dezastrul pe care îl provocase Serleena.

— Iisuse, mârâi buldogul, cred că am încurcat-o!

Extratereştrii dădură buzna în biroul lui Zed, care nu mai apucă decât să se ridice încetişor de pe scaun. Înainte ca agentul să poată spune ceva, Serleena îşi înfăşură tentaculele în jurul gâtului său şi îl ridică pe şeful Bărbaţilor în Negru.

— Serleena, ai milă, se bâlbâi Zed, respirând cu mare greutate.

Serleena îl izbi de podea:

— Au trecut douăzeci şi cinci de ani, Zed, spuse ea, înălţându-se ameninţător deasupra lui Zed, care zăcea, zdrobit, la picioarele ei. Mă înduioşează faptul că-ţi mai aminteşti de mine.

— Niciodată nu uit chipul unei fete atrăgătoare, indiferent de ceea ce reprezintă ea de fapt, spuse Zed arătând spre firele ucigaşe care ieşeau din degetele Serleenei.

Zed se ridică, încercând să ajungă la panoul de alarmă cu cincizeci de butoane roşii ascuns sub biroul lui. Apăsă cu repeziciune pe butonul pe care scria „deneuralizare”.

În acelaşi moment, în camera în care se afla deneuralizatorul, Jay tocmai se pregătea să apese pe butonul menit să declanşeze dispozitivul. Alarma începu să facă un zgomot infernal şi Jay se opri. Uşile se închiseră cu repeziciune, iar cerculeţul aflat în

partea de jos a podelei se deschise dând la iveală un tub cu un diametru de aproape un metru care cobora în întuneric.

— La naiba, spuse Jay, scoţându-i lui Kay casca de protecţie pe care abia i-o instalase în jurul capului şi ajutându-l să iasă din deneuralizator. Cineva a pătruns în clădire. Îmi pare rău, amice, dar amintirile tale mai au de aşteptat ceva vreme până să fie recuperate, mai zise Jay.

— De unde au apărut pereţii de sticlă şi gaura asta în podea? întrebă Kay, trăgându-şi cravata şi aranjându-şi gulerul care nu-i dădea pace.

— Suntem inundaţi, îi explică Jay calm.

— Cum adică inundaţi? zise Kay uimit.

— Ai fost vreodată într-un tobogan cu apă? îl întrebă Jay.

Înainte de a mai fi în stare să răspundă, Kay fu înghiţit de apa albastră care inundă camera, formând vârtejuri, întocmai ca un maelstrom. Apa îi mătură din calea ei pe cei doi agenţi şi îi târî în mijlocul torentului, apoi îi răsuci printre valuri de câteva ori, aruncându-i spre deschizătura din podea.

Agenţii plonjară, cotind prin spiralele labirintului de ţevi. Kay îşi simţi parcă obrajii smulşi şi împinşi spre frunte de o forţă neînchipuit de puternică.

În cele din urmă, fură abandonaţi în două rezervoare pline cu apă. Kay împinse cu putere un capac prins în balamale, care se afla la capătul rezervorului. Jay făcu acelaşi lucru, în celălalt rezervor. Zorii îi găsiră pe cei doi agenţi uzi leoarcă, căţărându-se din cele două rezervoare.

Când, în sfârşit, reuşiră să scape, Kay se uită la etichetele ce fuseseră lipite pe cele două cisterne imense. Nitrogen! Kay îşi dădu seama că se aflau în Times Square. Panouri publicitare uriaşe îşi etalau reclamele strălucitoare, în timp ce oamenii curgeau în şuvoaie pe străzi, fără să-i observe pe cei doi agenţi uzi până la piele.

— Inundaţi, repetă Jay, ştergându-şi apa de pe faţă.

— M-am prins, spuse Kay.

— Uite ce e, ştiu că începutul nu a fost promiţător, dar încearcă să rezişti, se scuză Jay. Tot ceea ce te rog, însă, este…

— … să salvez Pământul, încheie Kay fraza. Eu voi salva planeta, iar tu mă vei ajuta să-mi regăsesc amintirile. Unde trebuie să mergem acum, isteţule?

— Hai înăuntru! spuse Jay, apăsând unul dintre butoanele aflate pe lanţul său de chei.

Kay se uită înjur:

— Unde înăuntru? întrebă el.

Limuzina neagră a lui Jay veni de după colţ cu roţile scrâşnind din cauza vitezei şi claxonă atunci când ajunse în faţa lor. La volan se afla unul dintre agenţii Bărbaţilor în Negru.

— Ăsta cine mai e? întrebă Kay.

— Un prieten, spuse Jay, apăsând pe un alt buton de pe lanţul de chei. Şoferul-marionetă se strânse şi dispăru în compartimentul *airbag*-urilor.

— Nu ne putem lăsa maşina să circule prin oraş fără şofer. Nu eşti de aceeaşi părere? întrebă Jay trecând la volan.

— Chestiile astea nu sunt prea înalte? întrebă Kay încercând să se caţăre pe locul lui din faţă.

Apăsând pe direcţia Broadway, Jay puse în funcţiune un ecran video care se afla în mijlocul tabloului de bord.

— Computer, ordonă el. Monitorul licări şi prinse viaţă. Urmărire. Bărbaţi în negru. O serie de imagini se perindară pe monitor arătând numeroase secvenţe din cartierul general. Fiecare imagine arăta distrugerea şi devastarea, un dezastru cum nu se mai văzuse până atunci în istoria organizaţiei. Urzeala Serleenei cuprinsese în întregime reşedinţa Bărbaţilor în Negru, agenţi şi echipamente, ferestre şi uşi deopotrivă. Întreaga clădire arăta de parcă abia scăpase de atacul unui păianjen extrem de furios. Furios la culme! Când computerul aduse în prim-plan sala de autopsii, ceva îi sări în ochi lui Jay.

— Computer, stop! ordonă el. Acum măreşte. Camera video şase.

Imaginea se apropie din ce în ce mai mult, până ce se focaliză asupra trupului neînsufleţit. Jay recunoscu capul lui Frank ce se iţea din deschizătură. Jay apăsă un buton de pe monitor, trimiţând un semnal spre panoul de control din sala de autopsie. Bip, bip, bip! Botul lui Frank apăru din măruntaiele extraterestrului. Reuşind să acţioneze computerul cu ajutorul capului, spuse cu repeziciune:

— Jay, tu eşti? Unde te afli, colega?

— Am fost inundaţi, îi explică Jay.

— Cod 101, raportă Frank. Terminat!

— Cine a produs inundaţia? întrebă Jay.

— O tipă îmbrăcată într-un costum de piele, care purta pe dedesubt lenjerie intimă, răspunse Frank.

— Rămâi unde eşti, îi ordonă Jay. Ţinem legătura.

— Minunat, mormăi Frank, cufundându-se din nou în trupul neînsufleţit al extraterestrului. O să rămân exact unde mă aflu!

În timp ce Jay continua să şofeze, Kay se uita foarte concentrat la o fotografie pe care o scosese din buzunar.

— Ce-nţelegi din asta? întrebă Kay, ţinând fotografia în aşa fel încât Jay să poată vedea imaginea. Am găsit-o în buzunarul hainei. În poză, Kay părea să aibă cu cel puţin douăzeci de ani mai puţin. Fusese surprins zâmbind, în timp ce arăta cu degetul spre ceva care nu se afla în cadru.

— Ciudat! Nu ţi se pare? spuse Kay cercetând în continuare cu mare atenţie fotografia, fără a putea să-şi amintească momentul, locul sau împrejurările realizării acelei fotografii!

— Într-adevăr e ciudat: *Zâmbeai!* zise Jay.

— Deneuralizatorul din cartierul general, începu să spună Kay în timp ce punea fotografia la loc în buzunar, este singurul?

— Singurul autorizat, îi explică Jay. Cu câţiva ani în urmă planurile lui a fost date în vileag pe Internet. Zed a fost întotdeauna de părere că există şanse destul de mari ca un puşti oarecare să-şi construiască unul în propriu-i dormitor.

— Şi, atunci, ce mai aşteptăm? întrebă Kay.

— Bună întrebare, concluziona Jay. Computer, accesează Internetul! Intrară în pagina de web a Bărbaţilor în Negru. Treci mai departe, ordonă Jay şi pe monitor apăru *site*-ul de licitaţii. Tastă cuvântul „deneuralizator” şi apăsă tasta *enter*.

— Chiar crezi că… zise Kay.

— Tocmai l-am găsit, îl întrerupse Jay când pe ecran apărură cuvintele: „Găsit 1 din 1 itemi: Deneuralizator”. Ca să vezi! zise Jay zâmbind, în timp ce descifra numele vânzătorului, scris în partea de sus a ecranului. Ia uite, cine are ceea ce ne trebuie! Vechiul nostru prieten, Jack Jeebs, regele cămătarilor!

Capitolul 11

În cartierul general al Bărbaţilor în negru, Serleena se plimba nervoasă prin faţa unui şir de extratereştri care fuseseră ţinuţi până atunci în celule. Într-adevăr, aceştia erau scursorile universului, cei mai vicioşi şi mai nemiloşi criminali care-şi arătaseră vreodată feţele, solzii, coamele, cozile sau ghearele pe planeta Pământ.

Serleena le ordonase lui Scrad şi lui Charlie să-i elibereze pe toţi din celulele lor şi să-i aducă înaintea ei, pentru a deveni „voluntari” într-o misiune de descoperire şi capturare a agentului Kay.

Scrad se fâţâia şi el nervos pe lângă ea:

— Prizonierii extratereştri au fost eliberaţi şi înarmaţi, anunţă el atunci când ultimul extraterestru se alătură mulţimii pestriţe.

— L-ai găsit pe Kay? întrebă Serleena.

— A fost neuralizat, raportă Scrad cu teamă, privindu-şi mai întâi picioarele, apoi de jur-împrejurul camerei, încercând să evite privirea şefei lui. E civil acum. Nu mai este agent al Bărbaţilor în negru.

— Ce? urlă Serleena, furioasă.

Câţiva extratereştri chicotiră, amuzaţi de ieşirea ei.

— Ştii, el venise aici ca să fie deneuralizat, explică Charlie. Memoria i-a fost ştearsă. Aşa că n-are cum să-şi amintească ceea ce vrei tu să-şi amintească.

Serleena îi săgeta cu privirea pe Scrad şi pe Charlie, mintea ei încercând să găsească o soluţie.

— Dar o să-l găsim noi, se grăbi Scrad să spună, aşa că te rugăm să nu ne bagi nimic în urechi.

Serleena trecu în revistă şirul prizonierilor. Îşi uni palmele şi spuse:

— Prizonieri ai Bărbaţilor în negru, mă grăbesc îngrozitor, aşa că o să vă explic totul cât pot eu de simplu: oricine mi-l aduce pe

Kay primeşte ca recompensă întregul Pământ.

Un murmur uşor se auzi din rândul extratereştrilor. Aceştia râdeau şi se băteau pe spate unul pe altul.

— Pentru a-l găsi pe Kay începeţi prin a localiza un deneuralizator. El şi partenerul lui vor încerca fără doar şi poate să îi recupereze memoria lui Kay.

Un extraterestru înalt şi cu braţe foarte groase mârâi:

— Cunosc un nemernic împuţit pe care-l cheamă Jeebs şi care ar putea să aibă un astfel de dispozitiv.

— Tu vei conduce grupul acesta, spuse Serleena. Apoi, arătând spre Scrad şi Charlie: Dacă veţi da greş, am să-l omor pe *unul* din voi şi-l voi lăsa pe *celălalt* să privească.

Charlie se apleca pentru a fi mai aproape de Scrad:

— Când a zis *unul,* s-a referit la mine sau la tine? şopti el. Mă întrebam şi eu...

Pe când mulţimea aceea pusă pe fapte rele îşi târşea picioarele afară din cameră, Serleena se apropie de ultimul extraterestru din rând. Acesta avea aproape trei metri înălţime şi era înfăşurat într-o mantie care fâlfâia. Doar capul i se vedea şi părea să fie un cap de pământean în vârstă.

— Jarra, gânguri Serleena, mă bucur să te văd. E o ruşine că au ţinut un geniu ca tine încuiat în cuşca asta împuţită.

— Agentul Jay, „Vulturul Cercetaş”, m-a prins în timp ce găuream stratul de ozon al Pământului ca să-l vând pe piaţa neagră, explică Jarra. Sunt destul de sensibili în ceea ce priveşte chestia asta cu încălzirea planetei...

— Am nevoie de o navă spaţială, îl anunţă Serleena. Una care să poată călători cu o viteză de trei sute de ori mai mare decât viteza luminii. Şi, desigur, mult mai puternică decât tot ce au ei pe aici. Poţi să-mi faci rost de una?

— Desigur, vechea mea prietenă, îi răspunse Jarra, dă-mi-l în schimb pe Jay şi o să mă declar satisfăcut.

— S-a făcut, aprobă Serleena. Apoi se întoarse spre un roboţel extraterestru care stătuse nemişcat de când Scrad îl adusese în încăpere: Gatbot, vino cu mine. Am o misiune specială pentru tine.

Robotul mititel porni, luminiţele lui roşii şi verzi sclipindu-i pe mijlocelul translucid. Se ridică puţin, pentru a i se vedea rotiţele de crom lustruit, şi ieşi din cameră, urmând-o pe Serleena.

*

Jay opri limuzina neagră pe o stradă din cartierul comercial, în faţa unei clădiri dărăpănate care adăpostea o casă de amanet. Kay se uită în sus în timp ce cobora din maşină şi citi ceea ce era scris pe firmă: „Jeebs – casă de amanet”.

Jay intră primul. Interiorul era plin de praf şi învăluit în penumbră. Vitrine foarte mari adăposteau bijuterii vechi, aparate de fotografiat şi aparate de radio. La sunetul făcut de uşa care se deschise, un om scund, cu o faţă ridată îşi îţi capul deasupra tejghelei.

— Salut, Jay, zise omul, zărindu-l pe primul agent care intră în magazin. Nu te-am mai văzut în ultima vreme. Îmi cer scuze pentru deranj, dar de când a început să-mi înflorească afacerea pe Internet, nu prea mai am nevoie de dărăpănătura asta. Cum de… şi omuleţul îl zări pe Kay şi se opri brusc: O! O! strigă el şi se ascunse din nou în spatele tejghelei: Am auzit că ai ieşit la pensie. Auzi, Kay, n-am nevoie de probleme…

— Tacă-ţi fleanca, Jeebs! mârâi Jay. Avem nevoie de un deneuralizator.

Jeebs îşi îţi din nou capul:

— Glumeşti, nu? Măreţul Kay a fost neuralizat. Ha! Asta chiar că-mi place!

Kay făcu un pas spre tejghea şi se aplecă în faţă, ca să fie mai aproape de Jeebs:

— Prieten drag, scrâşni el, doar tu mă mai desparţi de amintirile mele. Înţelegi ce înseamnă asta sau nu?

— Nu, răspunse Jeebs cu încăpăţânare. Şi chiar dacă l-aş fi avut, nu ar fi contat prea mult pentru că oricum mă aflu într-o situaţie care nu mă avantajează deloc. Dacă aparatul nu funcţionează şi Kay moare, tu mă ucizi, îi explică el lui Jay. Dacă rezultatul va fi bun, îi voi fi de ajutor lui Kay, iar el, drept răsplată, o să mă hăituiască până o să-mi dau duhul.

Jay îşi ridică deatomizatorul şi îl îndreptă spre ţeasta lui Jeebs:

— Prietenia noastră nu mai valorează nimic? întrebă Jay zâmbind. Jeebs se întoarse repede spre uşa care dădea spre pivniţă, o împinse şi reuşi s-o deschidă.

— Îl ţin la subsol, spuse el. Chiar lângă aparatul de făcut zăpadă.

Jay şi Kay coborâră în spatele lui Jeebs. Câteva clipe mai târziu,

Kay era prins cu nişte curele într-o maşinărie ciudată, o variantă meşterită în casă a minunăţiei tehnologice pe care o văzuse în cartierul general. Bucăţi de computere vechi erau îmbinate şi legate cu bandă adezivă. Fire aflate la vedere înfăşurau braţele scaunului conectat la ţevile de instalaţie.

— Ai mai folosit vreodată drăcia asta? întrebă Kay enervat.

— Am folosit odată ţeava de aerisire ca să fac floricele, spuse Jeebs, fixând în gura lui Kay un tub de plastic conectat la o butelie de oxigen luată de la un costum de scafandru. Dar cam asta e tot. OK, ţi-ai scos toate bijuteriile?

Kay dădu din cap în semn că da, scoţând nişte sunete care puteau fi descifrate cu greu.

— Eşti alergic la scoici? întrebă Jeebs. Kay îi aruncă o privire fioroasă. Bine, bine, ţipă Jeebs. Să-i dăm drumul. Apăsă maneta principală a maşinăriei care începu să piuie.

Energia pătrunse prin deneuralizator, slăbind intensitatea luminilor din magazie şi din întregul cartier. Ochii lui Kay se deschiseră larg în timp ce fragmente din trecutul său i se derulau prin creier.

Nu trecuseră decât câteva secunde până când Jeebs opri dispozitivul. Deneuralizatorul se opri şi, apoi, se aşternu liniştea. Kay se rostogoli de pe scaun, izbindu-se cu faţa de podea. Se smuci fără să vrea, iar din urechi începu să-i iasă fum. Jay îngenunche lângă el. Agentul Kay stătea nemişcat.

— Kay? întrebă el încetişor. Văzând că acesta nu-i răspunde, se ridică din nou în picioare.

— Vai, a murit, spuse Jeebs. Ce bine! Deodată capul lui Jeebs explodă într-o mulţime de bucăţele cleioase. Imediat începu să-i crească un cap minuscul, care se mărea văzând cu ochii ca şi cum cineva l-ar fi umflat cu o pompă. Crescu până căpătă dimensiunile unui cap de om. Kay se aplecă până ajunse la picioarele lui Jeebs şi îşi îndesă din nou în buzunar „Greierele gălăgios”, arma lui.

— Kay, ţi-ai revenit? întrebă Jay îngrijorat. Ţi-a revenit memoria?

— Nu, răspunse Kay.

— Dar atunci de unde ai ştiut că o să-i crească la loc capul? zise Jay.

— Nu am ştiut, îi explică Kay. Pur şi simplu acest tip nu-mi

place.

— O, foarte amuzant, n-am ce zice, mormăi Jeebs, făcându-şi ultimele retuşuri la faţă.

— Eu am şters-o de aici, spuse Kay urcând scările spre ieşirea din pivniţă. Ai grijă!

— Kay, aşteaptă! urlă Jeebs. Mi-am dat seama că niciodată nu am avut un soft de ultimă oră ca să pot face ceea ce vrei tu. Creierul tău are nevoie de o clipă de linişte. Mai stai puţin până îţi revii.

— Fă ce-ţi spune, Kay! adăugă Jay.

Kay nu se sinchisi de argumentele celor doi. Ajuns în capătul scărilor, merse un pic prin magazin, apoi dispăru în stradă. Pe neaşteptate, peretele din spatele pivniţei explodă în bucăţi de tencuială care, împreună cu nori grei de praf răbufniră în încăpere. Prin spărtura din perete, păşiră câţiva extratereştri furioşi şi bine înarmaţi. Printre ei se afla şi extraterestrul cu braţe groase care îl cunoştea pe Jeebs. Scrad şi Charlie aduseră şi restul echipajului.

— Unde este? întrebă Slăbănogul, referindu-se la Jay care se ascunsese în spatele deneuralizatorului.

— Chiar aici! spuse Jeebs, arătând spre locul unde se ghemuise Jay. Slăbănogul îşi roti arma în aer şi, cu o lovitură scurtă, aruncă în aer deneuralizatorul şi, o dată cu el, şi ultima şansă pe care o mai avea Kay.

Jay se ridică sprinten în timp ce deatomizatorul lui de ultimă generaţie îi ţinea la respect pe intruşi.

— Unde este Kay? urlă Slăbănogul, uitându-se spre Jeebs.

înainte ca Jeebs să mai apuce să răspundă, Jay îi aruncă în aer capul care abia îi crescuse şi-i împrăştie creierii pe pereţi. Un extraterestru cu un nas mare şi borcănat şi cu braţe lungi şi subţiri care de-abia i se mai ţineau de umeri, îl apucă pe Jay pe la spate. Îşi înfăşură unul dintre braţe pe după gâtul lui Jay şi cu celălalt braţ apucă deatomizatorul. Când arma îi scăpă lui Jay din mână, se descărcă în aer împuşcându-l pe Slăbănog.

— Unde este Kay? şuieră creatura cu nas borcănat, strângându-l de beregată pe Jay care nu scoase niciun cuvânt. Extraterestrul urlă cu furie, aruncându-l pe Jay de-a lungul camerei. Jay se lovi de podea. Bărbia îi rămase proptită în cimentul soios. Când îşi ridică ochii, dădu nas în nas cu Scrad şi

Charlie.

— Chiar avem nevoie de Kay, spuse Scrad.

— Este neuralizat, zise Jay ridicându-se încet în picioare.

— Spune-ne ceva ce nu ştim, ţipă Charlie.

— Uite ce e, nu-mi place violenţa, explică Scrad, dar dacă nu-l aduc pe Kay la reşedinţa Bărbaţilor în Negru, o anumită fiinţă şerpuitoare îmi va face felul. Aşadar, unde se află?

— Nu ştiu, spuse Jay sfidător, ştergându-şi sângele care i se prelingea pe gură.

— Leagă-l, ordonă Scrad pur şi simplu.

Înainte ca Jay să aibă timp să reacţioneze, un extraterestru musculos care avea doi metri înălţime şi nişte braţe uriaşe de culoare gri îl apucă de spate. Creatura care era deosebit de puternică îl ridică pe Jay deasupra capului, lăsându-i gâtul să cadă spre picioarele sale prin îndoirea şirei spinării. Jay făcu o grimasă care trăda o durere cumplită în timp ce respira adânc încercând să găsească un mod de a-şi uşura suferinţa.

— Te întreb pentru ultima oară, horcăi Scrad. Unde este Kay?

Jay închise ochii, fiind pe punctul de a leşina, apoi scoase un urlet de agonie.

Capitolul 12

Kay hoinărea pe străzi într-o stare de confuzie. Mersese mai puţin de un cvartal distanţă prin întuneric, când observă câţiva oameni care arătau ciudat. Un poştaş mergea agale pe străzi, în drum spre casă. Deodată, o coadă verde acoperită cu solzi îi ieşi pe neaşteptate din pantaloni. Kay îl privea cu ochii holbaţi, în timp ce acesta încerca să-şi vâre coada înapoi, uitându-se cu teamă în jur pentru că dorea să se asigure că nu-l văzuse nimeni.

Un cerşetor împingea un cărucior plin cu obiecte adunate de pe stradă. Uitându-se mai îndeaproape, Kay reuşi să distingă două perechi de ochi roşii care străluceau în adunătura de cutii şi haine uzate. Patru mânuţe portocalii, fiecare având doar trei degete, încercau să iasă afară din cărucior. Cerşetorul părea să nu observe însă. Mintea lui Kay începu să se învârtească, imaginile din trecut îmbinându-se cu prezentul. Uitându-se în jos, spre trotuar, Kay observă un gândac de bucătărie holbându-se la el cu o spaimă de nedescris. Instinctiv, Kay îşi ridică piciorul şi se pregăti să strivească insecta. Deodată însă o portiţă a memoriei sale se deschise şi lăsă cale liberă unui val de amintiri ce păru să-l inunde. Îşi lăsă încet piciorul pe trotuar, lângă gândac.

— Mulţumesc, spuse insecta scoţând un sunet ascuţit de spaimă. Ai făcut o faptă bună, prietene.

Kay privi cerul întunecat al nopţii. Un zâmbet larg îi înflori pe faţă. Cel mai bun agent al Bărbaţilor în Negru intrase din nou în scenă, cu tot cu amintirile sale.

Între timp, în pivniţa casei de amanet, Jay se zbătea între viaţă şi moarte.

— Cred că spune adevărul, zise Scrad. Se pare că într-adevăr nu ştie unde se află Kay.

— Nu ne este de niciun folos atunci, mormăi extraterestrul, zvârlindu-l pe Jay pe podea.

— Aş fi onorat să-l distrug pe superagentul Jay, cloncăni un

extraterestru, care, deşi saliva dintr-o gură cu nişte fălci ca de rechin, avea totuşi picioare de om. Îşi îndreptă arma spre Jay, care, deşi era fără apărare, încercă să se ridice în picioare.

— Buum! Extraterestrul cu fălci de rechin se evaporă instantaneu, dispărând într-un nor cenuşiu de fum. Când atmosfera se limpezi, Kay era aşezat lângă Jay ţinând strâns în mâini arma lui, „Greierele gălăgios”.

— Chiar nu ai învăţat nimic de la mine, isteţule? zise în zeflemea Kay uitându-se în jos la partenerul său.

Revenindu-şi din starea de şoc pe care le-o provocase apariţia „explozivă” a lui Kay, toţi extratereștrii care se aflau în încăpere se năpustiră asupra agentului care fusese eroul universului. În perioada în care Kay se aflase departe de Bărbaţii în negru, fuseseră descoperite nenumărate specii de extratereştri. Ridicându-se cu mare greutate de pe podea, Jay enumeră slăbiciunile fiecărei specii în timp ce partenerul său se aruncă în vâltoarea luptei.

— Acesta este Guyroon, Kay, strigă Jay arătând spre primul extraterestru care se pregătea să-l atace pe Kay. Loveşte-l între smocurile alea cârlionțate.

Kay smulse două antene cărnoase din bărbia lui Guyroon. Îl smuci apoi cu putere şi-i dădu un pumn care-l trimise în zbor în celălalt colt al camerei, ameţindu-l.

— Ăla are un ochi imens în vârful capului, strigă din nou Jay. Creatura fioroasă făcu un salt în faţă, arătându-şi colţii şi scuipând. Cei doi ochi minusculi străluciră cu o lumină de un verde bolnav. Capul îi era acoperit cu o şapcă imensă care se bălăngănea. Kay smulse tichia de pe capul creaturii dând la iveală un ochi imens ce i se căsca în vârful capului. Kay lovi cu sete ochiul extraterestrului, zdrobindu-l cu pumnul, iar hidoşenia care se împleticea, ţinându-se cu mâinile de cap, fu azvârlită în lături.

— Fii atent, în partea stângă! ţipă Jay arătându-i lui Kay un extraterestru numai piele şi os, care avea deasupra capului două umflături ce se clătinau. Dă-i un pumn între…

— M-am prins, colega! urlă Kay la rândul lui, trimiţând o rafală de lovituri în ţinta mai mult decât vizibilă de pe corpul extraterestrului. O creatură care arăta şi mirosea ca un câine plouat apăru în spatele lui Jay. Îşi desfăcu larg braţele, având de

gând să-i prindă pe cei doi agenţi la un loc şi să-i strivească pe amândoi.

— Ai nevoie de un partener, deşteptule, spuse Kay când ultimul extraterestru fu lichidat.

— Am unul, îi spuse Jay, ştergându-şi o ultimă picătură de sânge de pe faţă. Numai că slujba asta era prea grea pentru el. Acum este poştaş şi duce cărţi poştale pe la casele oamenilor.

— Ei bine, m-am întors, spuse Kay cu fermitate. Bagă-ţi cămaşa în pantaloni.

— Memoria ţi-a revenit în întregime? întrebă Jay uitându-se cu uimire în ochii partenerului său.

— Chiar aşa! îi răspunse Kay.

— Ce înseamnă Lumina Zarthei? întrebă Jay.

— Nu am auzit niciodată de ea, zise Kay, urcând scările. Hai să ieşim de-aici! Jay îl urmă îndeaproape şi în câteva clipe ieşiră înapoi în stradă, în faţa casei de amanet.

— Dacă memoria ţi-a revenit, începu Jay să spună în timp ce căutau maşina, cum de nu-ţi mai aminteşti de Lumina Zarthei?

— Probabil că m-am neuralizat eu însumi, explică Kay. Asta ca să protejez informaţiile chiar faţă de subconştientul meu.

— Un plan foarte bun, zise Jay clătinând din cap. Cei doi ajunseră la volan, intrând pe uşa şoferului.

— Conduc eu, anunţă Kay.

— Sigur, aprobă Jay, chiar în momentul în care apăru o dubiţă albastră a poştei.

Kay îl împinse pe Jay din calea sa şi se aşeză pe locul şoferului.

— Urcă, îi ordonă el, arătând spre locul pasagerului şi spune-mi care este locul crimei. Jay stătea în picioare afară, lângă uşa şoferului cu braţele încrucişate, uitându-se în sus spre cer.

— Am uitat, spuse el. Probabil că m-am neuralizat singur. Kay îl privi lung.

— Ai devenit un tip cu adevărat înţelept, spuse el, mutându-se pe locul din dreapta volanului.

— M-ai învăţat tot ce ştiu, îi spuse Jay în timp ce intră în maşină şi se aşeză în faţa volanului.

Jay porni în trombă prin noaptea adâncă ce se lăsase peste Manhattan şi îşi făcu loc printre maşini şi taxiuri grăbite, folosindu-se de îndemânarea pe care o căpătase în zilele în care lucrase în echipa poliţiei newyorkeze. Îi spuse lui Kay tot ce

aflase, inclusiv faptul că Serleena îl distrusese pe Ben şi conversaţia pe care el însuşi o avusese cu Laura.

— Dacă ai terminat investigaţiile, de ce nu o neuralizezi? întrebă Kay, în timp ce ajunseseră în faţa Pizzeriei lui Ben.

— Aici este locul crimei, spuse Jay, fără să dea importanţă întrebării pe care i-o pusese partenerul său.

Jay şi Kay intrară în restaurantul întunecos. Kay se aplecă imediat. Un corp metalic rece şi greu îl izbi pe Jay în faţă. Se trânti cu iuţeala fulgerului la podea. Kay aţinti „Greierele gălăgios” în direcţia duşmanului şi se pregăti să apese pe trăgaci.

— Nu, strigă Jay, lovindu-l peste braţ pe Kay înainte ca acesta să poată trage vreun glonţ.

Laura apăru din umbră ţinând în mâini un platou imens pentru pizza.

— Îmi pare rău, spuse ea, privindu-i când pe Jay, când pe Kay. Nu mi-am dat seama că sunteţi voi.

— Aceasta e Laura, spuse Jay, în timp ce Kay îşi lăsă arma deoparte.

— Laura, el este partenerul meu, Kay. Kay salută şi trecu de Laura, pentru că văzuse o fotografie care se afla pe perete.

— Acesta este un zarthan? întrebă el, arătând spre omul din fotografie care stătea lângă un peşte uriaş pe care părea că tocmai îl prinsese.

— Acesta este Ben, îi explică Laura. L-ai cunoscut?

— Nu l-am văzut niciodată până acum, îi răspunse Kay.

— Aşteaptă o clipă, îi spuse Jay, uitându-se cu atenţie la fotografie.

— Parcă recunosc ceva familiar în fundal… Unde este fotografia aceea veche pe care o aveai?

Kay scoase fotografia din buzunar şi i-o dădu lui Jay. Acesta o aşeză lângă fotografia lui Ben. Cele două fundaluri se îmbinau perfect Ei se holbau acum la o singură fotografie, a lui Ben, care îl ţinea pe tânărul Kay de umeri, în timp ce acesta arăta spre ceva care nu se zărea în imagine.

— În concluzie, te-ai autoneuralizat şi după aceea ai înlăturat orice indiciu închizându-ţi singur calea.

— În caz că înlocuitorul meu nu ar fi putut face faţă situaţiei, explică Kay.

— Poate că nu ar fi trebuit să creezi situaţia asta, spuse Jay.

— Of, băieţi, îi întrerupse Laura abătându-le privirile spre fotografie. Putem încerca să ne dăm seama ce înseamnă indiciile astea?

Kay privi spre peretele de lângă fotografie, în direcţia spre care Kay cel din fotografie arăta cu degetul. Părea că arată spre poza unui astronaut care atârna pe peretele de vizavi al camerei. Chiar lângă fotografie, într-un cui, atârna o cheie.

— De ce nu ai scrijelit pur şi simplu un semn pe perete care să spună: „Cheia secretului lui Kay?” îl tachină Jay pe partenerul său.

Kay smulse cheia din cui şi o privi cu atenţie. Pe una din părţi se putea citi: C18. Pe verso era gravat GE.

— Minunat, spuse Jay, clătinând din cap. Acum tot ce ne rămâne de făcut este să ne imaginăm unde…

— Ştiu unde se potriveşte această cheie, întrerupse Kay discuţia, în timp ce îşi porni neuralizatorul şi îl îndreptă spre Laura.

— Nu, strigă Jay, dându-i peste mână lui Kay. Nu încă! Presimt că ea ar putea să mă ajute. Am vrut să spun de fapt: să ne ajute!

— Ei bine, ea nu poate să rămână aici, zise Kay, strecurându-şi neuralizatorul înapoi în buzunar. Mai devreme sau mai târziu, kylothienii se vor întoarce aici ca să caute indicii.

Jay o luă pe Laura de mână şi o scoase afară din pizzerie.

— Poţi să rămâi la nişte prieteni de-ai mei, îi propuse el.

— Oameni aşa ca tine? întrebă ea, strecurându-se în limuzina neagră.

— Nu chiar aşa ca mine, îi răspunse Kay.

Capitolul 13

Patru extratereștri care aduceau foarte mult cu nişte râme lungi cam de un metru, împărţeau o casă pentru burlaci într-una dintre suburbiile Manhattanului.

Foşti funcţionari ai Bărbaţilor în Negru, Viermii Meseriaşi (cum le spuneau colegii lor din organizaţie) fuseseră de curând concediaţi din agenţie, fiind acuzaţi că furaseră din rezervele biroului.

Deoarece le era interzis să apară în public, Viermii Meseriaşi erau prizonieri în apartamentul lor, fiind nevoiţi să-şi omoare timpul distrându-se.

Când Jay, Kay şi Laura sosiră în apartamentul lor, petrecerea era în toi.

— Jay! strigară cei patru în cor, când îl văzură pe agentul lor favorit.

Jay îl zări pe unul dintre viermi zăcând tolănit pe o canapea şi citind revista *Travel & Leisure.* Altul ridica greutăţi. Cel de-al treilea stătea pe canapea cu ochii aţintiţi la televizor, urmărind meciul de baseball, iar cel de-al patrulea era cufundat într-o cadă cu apă fierbinte şi râdea cu gura până la urechi.

— Ascultaţi-mă, băieţi, am nevoie de ajutorul vostru, începu Jay, la reşedinţa Bărbaţilor în Negru s-a declanşat codul 101. A fost capturată definitiv. Vreau să aveţi grijă de Laura. Ea este Laura.

Laura făcu un pas înapoi, uluită de scena ciudată care se petrecea în faţa ei. Nu era sigură dacă o şocase mai mult faptul că prietenii lui Jay erau nişte viermi vorbitori sau că aceştia nu se sinchiseau de mizeria în care trăiau.

— Bună, spuse ea fără vlagă, făcându-le cu mâna.

— Oau, strigară în cor cei patru Viermi Meseriaşi. Bună, Lauraaa! spuseră ei, încântaţi.

— De ce nu te aşezi lângă mine? îi sugeră viermele care se

uita la televizor în timp ce-i făcea loc lângă el.

— Ia mai pune-ţi pofta-n cui, izbucni viermele care se afla în cada fierbinte. Mai degrabă s-ar bălăci cu mine în cadă.

— O, da, ca şi cum ai avea vreo şansă, spuse viermele care ridica greutăţi.

Kay apăru din spatele Laurei:

— Vorbesc cam mult, îi şopti el, dar sunt inofensivi.

— Am ieşit cu tipi mai nasoi, îi răspunse Laura tot în şoaptă.

— Kay! strigară viermii într-un glas. Cât de mult ne bucurăm că te-ai întors!

Jay îi dădu Laurei transmiţătorul său.

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine, spuse el, în timp ce se îndrepta spre uşă. Înainte de a pleca, se întoarse spre viermi şi adăugă: Să vă purtaţi frumos cu ea băieţi, este foarte importantă pentru mine. Toate capetele se îndreptară spre Jay. Să aveţi grijă de ea ca de ochii din cap, strigă el.

Luându-l prin surprindere, Laura îl sărută. Jay se întoarse şi ieşi din apartament urmat de Kay.

— Hei, Laura, îţi plac jocurile? întrebă viermele care citea reviste, întinzându-se şi trăgând o cutie de sub scaunul său. Avem Twister.

— Twister! strigară din nou toţi viermii.

*

Puţin mai târziu, Jay îl urma pe Kay prin Gara Centrală din mijlocul oraşului. Aceasta avea un tavan din marmură care se arcuia deasupra unei mulţimi de oameni grăbindu-se să prindă trenul. Unii dintre ei lucrau în oraş şi voiau să ajungă la timp la serviciu.

— De ce ne aflăm aici? întrebă Jay cu nerăbdare.

— GE, *Gara Centrală.* Nu mă încurca, recrutule. Când ajunseră la vestiarul C18, Kay strecură cheia în lacăt şi descuie uşa.

În cariera sa de agent al Bărbaţilor în Negru, Jay văzuse destule lucruri ciudate. Dar ceea ce văzu când se deschise uşa vestiarului CI8 îl luă prin surprindere până şi pe mult încercatul agent. În interiorul dulăpiorului mişuna o populaţie de extratereştri minusculi. Unii dintre ei se aflau la volanul maşinilor, câţiva mergeau pe biciclete, în timp ce alţii zburau la bordul unor avioane în miniatură. Erau acolo cartiere întregi prin care mişunau extratereştri – chiar şi lanţuri de munţi şi oceane. O

lume întreagă în interiorul unui dulăpior! Extratereștrii, care îşi vedeau în linişte de treburile lor, se opriră dintr-o dată în momentul în care lumina orbitoare care venea din direcţia gării se revărsă asupra lumii în care trăiau.

— Este Kay! S-a întors, strigară la unison extratereştrii din dulăpior. Mărire ţie, Kay, Dătătorule de Viaţă!

— Te cred un fel de zeu, spuse Jay, întorcându-se cu spatele.

— Da, mai ceva decât Papa, îi zise Kay. Locuitori minunaţi şi dragi ai dulăpiorului C18, am lăsat oare ceva în grija voastră?

— Da, mare şi puternic Kay, spuse un extraterestru mai tânăr. Păstrătorul timpului!

Kay scotoci prin dulăpior până găsi un ceas mecanic, vechi, care fusese confecţionat cam prin 1970 şi care se afla în turnul înalt al unui orologiu.

— Oh, nu! ţipară extratereştrii. Ne este luat preţiosul Păstrător al Timpului!

— Uite, spuse Jay, scoţându-şi ceasul de la mână şi punându-l în turnul orologiului. Carcasă de titaniu, rezistent la apă până la o adâncime de 300 de metri. Acum aveţi un ceas ultimul răcnet.

— Cine eşti tu, străine? întrebă un tânăr extraterestru.

— Sunt Jay, spuse el.

Toţi îl întâmpinară cu urale de bucurie pe agentul Jay.

— Am mai lăsat ceva în grija voastră? întrebă Kay, în timp ce Jay le făcea cu mâna noilor săi prieteni.

— Da, se auzi o voce slabă şi răguşită care răzbătu din interiorul dulăpiorului.

Kay se uită cu luare-aminte şi îl zări pe conducătorul comunităţii de extratereştri, care era cel mai bătrân dintre toţi. El era aşezat pe vârful unui munte acoperit cu zăpadă, iar barba-i albă flutura în vânt.

— Poruncile! le strigă el celorlalţi extratereştri.

— Da! strigă o mulţime care se adunase în jurul bătrânului.

— Aduceţi-mi tăbliţa, se auzi din nou glasul bătrânului. Tablele Legii!

— Cuvintele scrise aici ne-au fost mereu călăuză şi pacea a domnit întotdeauna printre noi, spuse bătrânul şi îi înmână lui Kay o tăbliţă din carton vechi, îndoită, cu marginile făcute ferfeniţă. Dă-le acest talisman şi altora ca să poată păşi, la rândul lor, pe calea iluminării.

Kay luă tăbliţa şi o cercetă. El citi următoarele cuvinte pe bucata de carton zdrenţuită: „Centrul de închirieri casete video Tapeworm, strada Bleecker”. Sub aceste cuvinte erau scrise câteva reguli.

— Şi acum, împreună! strigă bătrânul.

Din piepturile tuturor răzbătu un fel de imn:

— „Fiţi amabil şi derulaţi”, intonară extratereştrii în cor.

— Întoarce-te înapoi în timp şi împacă-te cu trecutul tău ca să păşeşti senin spre viitor, interpretă bătrânul prima lege.

— „Două la preţul uneia, în fiecare miercuri”, se auzi din nou imnul extratereștrilor.

— Dăruieşte de două ori mai mult, în fiecare zi sfântă de miercuri, faţă de ceea ce ţi-au oferit cei din jurul tău, explică bătrânul.

Kay închise uşa vestiarului.

— Aşadar, care este secretul acestui fluturaş? întrebă Jay, în timp ce el şi Kay se îndreptau cu repeziciune spre peron.

— Nu ştiu, îi răspunse Kay categoric.

— Dar despre ceas ce poţi să-mi spui? întrebă Jay, ros de curiozitate.

— Nu-mi amintesc, spuse Kay, cu glas stins.

— Măcar încearcă, spuse Jay cu exasperare.

Kay se uită la ceas. Pe cadran era afişat: 59’37”.

Jay privea cu atenţie în timp ce numărătoarea inversă începuse: 36”… 35”… 34”… La un moment dat spuse:

— Cred că în faţa noastră se derulează cu repeziciune timpul care ne-a mai rămas pentru a duce la bun sfârşit misiunea, spuse Kay uitându-se la cartela pentru închiriat casete video. Hai să vedem dacă locul acesta mai există.

Întorcându-se spre locul unde era parcată maşina cu care veniseră, agenţii urcară în limuzina neagră şi o porniră spre centrul comercial al oraşului. Desluşiră printre firmele luminoase care te îmbiau în noapte şi pe cea a centrului de închirieri Tapeworm Video. Opriră lângă magazin şi intrară. Priveliştea care li se aşternu în faţa ochilor, atunci când păşiră pragul magazinului, fu aproape la fel de ciudată ca şi cea din dulăpiorul CI8. De-a lungul pereţilor erau înşirate rafturi vechi şi prăfuite, burduşite cu casete video, dar în locul genurilor obişnuite de filme, comedie, dramă, acţiune, Jay şi Kay citiră pe etichetele

carcaselor următoarele cuvinte: *Ocultism, Ciudăţenii, Conspiraţie* şi titlurile unor filme regizate de Oliver Stone. Clienţii erau şi ei pe măsura ofertelor din rafturi. Oamenii care se târau printre spaţiile dintre rafturi erau îmbrăcaţi în hanorace şi în pelerine de ploaie. Atunci când Kay şi Jay pătrunseră în magazin, cei care se aflau acolo îşi întorseseră chipurile ca şi cum nu ar fi dorit să fie recunoscuţi. De după tejghea apăru o tânără de vreo douăzeci de ani, care avea corpul acoperit de tatuaje şi străpuns de tot felul de cercei.

Kay ajunse lângă ea şi îi dădu cardul.

— Cardul acesta nu a mai fost folosit de multe vreme, spuse fata verificând contul pe computerul său. Aş putea spune că a fost emis chiar cu mult timp înainte ca eu să mă fi născut.

— Am fost în călătorie de afaceri, îi explică Kay.

— Ai fost vreodată în Cambodgia? îl întrebă tânăra. Am auzit că acolo poţi mânca homari la cină cu numai un dolar.

— Nu, îi răspunse Kay. Crezi că poţi să ne furnizezi informaţii în legătură cu acest cont? întrebă agentul.

— Pot să vă spun doar că n-aţi închiriat niciodată o casetă, răspunse fata. Aţi făcut o dată o rezervare, dar caseta nu a fost ridicată. Angajata centrului de închirieri strigă: Newton, vino aici!

Spre ea veni în grabă un tip care purta un tricou pe care scria: „Teleportează-mă înapoi pe navă, Scotty, pe planeta asta nu există nicio formă inteligentă de viaţă.”[1] Pe nas avea o pereche de ochelari cu ramă neagră care erau fixaţi cu leucoplast. La cureaua pantalonilor era prinsă o insignă pe care erau gravate următoarele cuvinte: „Dosarele X există cu adevărat.” El înşfăcă un morman de casete pe care erau înregistrate locuri de aterizare ale OZN-urilor.

— Sunt Newton, spuse el. Eu conduc aici. Apoi, luându-i deoparte pe Kay şi pe Jay îi întrebă: Aţi mai văzut extratereștri în ultima vreme?

— Ai nevoie de ajutor, băiete, spuse sec Kay.

— Dar el chiar este ajutat de un psihiatru, îi scăpă fetei, doar că tratamentul nu a dat roade încă.

— Iată caseta pe care aţi rezervat-o cu ani în urmă, spuse Newton, uitându-se în jur, fără să fie în stare însă să-şi mascheze

---

[1] *Beam me up, Scotty. There’s no intelligent life on this planet* (engl.) – replică din prima serie a serialului SF *Star Trek* din anii ’60 – ’70.

tonul conspirativ. Este vorba despre episodul 27, *Lumina Zarthei,* nu-i aşa? îl am sus.

Kay îl privi pe Newton drept în ochi:

— Continuă, spuse el cu fermitate.

— Vezi, Hailey, i se adresă Newton fetei, nu sunt paranoic, am avut dreptate. Aceşti tipi sunt Bărbaţii în negru.

Capitolul 14

În cartierul general al Bărbaţilor în Negru, Serleena deţinea în continuare controlul. După ce îi pedepsise cu asprime pe Scrad şi Charlie, pentru că aceştia eşuaseră în misiunea pe care le-o încredinţase, acum era rândul lui Zed să afle pe pielea lui cât era de crudă această creatură extraterestră. Serleena îl apucă de gât şi-l ridică în aer pe şeful Bărbaţilor în Negru.

— Ai mai încercat să mă strângi de gât şi până acum, horcăi Zed luptându-se din greu să respire. Nu ai reuşit atunci şi nu o să reuşeşti nici acum.

— Uită-te la tine, Zed, şuieră Serleena strângându-l şi mai tare de gât. Au trecut douăzeci şi cinci de ani, dar eşti la fel de chipeş şi la fel de plin de energie. Ştii că amândoi urmărim acelaşi lucru. Aşa că ia legătura cu Kay şi adu-l aici.

— Nu prea cred că am să-ţi fac pe plac, îi spuse Zed.

— Ascultă, zise Serleena, Kay s-a lăsat pradă sentimentelor în toţi aceşti ani, şi acum ne aflăm într-o situaţie nasoală rău. Am nevoie de lumină, Zed! mai zise Serleena.

— Şi pentru asta trebuie să extermini o planetă? tună Zed.

— Zartha nu este planeta *ta,* puse Serleena punctul pe i. Dar planeta ta este pe punctul de a fi distrusă pentru că Lumina Zarthei este programată să acţioneze ca un mecanism care nu dă greş. Totul va sări în aer dacă Lumina nu va părăsi planeta în mai puţin de o oră. Prietene, în concluzie, amândoi putem deveni victime. Dacă tu pierzi, pierd şi eu! Dar dacă eu câştig, Pământul va continua să se învârtească.

— Bine, Serleena, îi spuse Zed, reuşind să ia câteva guri de aer. Ai învins. Îl voi contacta pe Kay.

Conducătorul Bărbaţilor în Negru formă pe mobil numărul lui Kay şi îi dădu Serleenei telefonul, care îl puse la ureche, aşteptând să audă vocea lui Kay. Dar, spre surprinderea ei, în aparat răsună înregistrarea unor filme care rulau la un

cinematograf din apropiere. Şi Zed nu avea nevoie decât de acest moment de neatenţie a Serleenei. Apucă o lampă de pe birou şi o lovi pe Serleena, silind-o astfel să slăbească strânsoarea. Folosindu-şi rezervele de energie şi bazându-se pe forţa sa fizică dobândită în ani de antrenament, Zed făcu un triplu salt înapoi, îşi luă avânt şi trecu prin peretele de sticlă al biroului său. Adunându-şi puterile, Zed se dezlănţui şi trase Serleenei o lovitură de picior în cap.

Serleena clipi, scurt, apoi zâmbi, revenindu-şi imediat din surpriza produsă de atacul neaşteptat.

— Eşti încă atât de dur, spuse ea râzând. Păcat că planeta ta va fi ştearsă din univers. Şi când te gândeşti că numai tu eşti de vină.

Mişcându-se cu o viteză uluitoare, Serleena se repezi spre Zed lovindu-l cu sânge rece. Apoi se uită prin fereastra biroului la etajul central. Îl ochi pe Frank, care se afla în sala de autopsie, iţindu-şi capul din deschizătura făcută în trupul extraterestrului mort:

— Aduceţi-mi creatura aceea, se răsti ea la Scrad. Acum!

*

Jay, Kay, Newton şi Hailey intrară în camera în care locuia Newton. Chiar dacă era managerul unui magazin de casete video şi era trecut bine de treizeci de ani, Newton locuia în continuare cu părinţii săi. Jay observă că încăperea era înţesată de postere cu scene SF, tăieturi din ziare cu articole despre OZN-uri, nave spaţiale în miniatură şi alte piese de colecţie, care fac deliciul unui om care se dă în vânt după extratereştri.

„Acesta este omul de care avem nevoie”, îşi spuse Jay în timp ce îl urmărea cu privirea pe Newton, care tocmai ieşea din spatele rafturilor înţesate cu impresionanta ei colecţie de casete video. Casetele erau atent etichetate, aranjate în ordine alfabetică şi fiecare dintre ele avea ataşată câte o foiţă pe care erau trecute detalii despre subiectul filmului, actori şi anul în care fuseseră înregistrate.

— Aici este, am găsit-o! anunţă Newton triumfător şi îi înmână caseta lui Jay.

Jay observă imediat eticheta de pe casetă: *Flacăra misterioasă a Zarthei,* citi el cu voce tare, povestită de Peter Graves. În sfârşit, avem un indiciu real! spuse Jay sarcastic şi îi dădu caseta

înapoi lui Newton, care o introduse în aparatul video.

În următoarele clipe, din difuzorul televizorului se auzi trâmbiţând o muzică siropoasă, ciudată, care îţi zgâria urechile. În ritmurile ei apăru Peter Graves care hoinărea pe un teren cu consistenţa unei bucăţi de şvaiţer.

Decorul era alcătuit din mobilă de recuzită fără nicio valoare, iar pe fundalul care se mişca la fiecare pas făcut de Graves erau desenate planete îndepărtate. Povestitorul îşi împreună mâinile, abordă o mină serioasă şi începu să vorbească uitându-se direct în obiectiv:

— Chiar dacă nimeni nu a fost în stare să le dovedească existenţa, o agenţie cvasiguvernamentală, cunoscută sub numele de Bărbaţii în negru, se află aici, pe Pământ şi desfăşoară operaţiuni secrete prin care încearcă să ne protejeze de extratereștrii veniţi din toate galaxiile. Am să vă prezint în continuare una dintre întâmplările lor care, oficial, „nu s-a petrecut niciodată” şi care este înregistrată într-unul dintre dosarele lor care, la rândul lor, „nu există”.

Newton se uită spre Jay şi Kay care nu-şi mai dezlipeau privirile de pe televizor. O bucată de şmirghel, împroşcat cu puncte albe apăru pe ecran. Nu era decât o încercare nereuşită de a reda cerul înstelat al nopţii.

Peter Graves continuă:

— Anul 1978. Devastatorul război din Zartha durează de cincizeci de am. Bunii şi purii zarthani au fost aduşi în pragul distrugerii de duşmanii lor, diabolicii invadatori kylothieni.

O mochetă de proastă calitate, reprezentând marea şi impunătoarea navă spaţială a kylothienilor, se răsucea acum în faţa înstelatului cer de… carton.

— Ce porcărie de nedescris, zise Jay luând în derâdere pelicula prost realizată. Groaznic!

Povestea continua pe un ton monoton:

— Însă, în ciuda sumbrelor lor perspective, zarthanii aveau o mare comoară: Lumina Zarthei. Aceasta era o sursă de putere atât de impresionantă, încât ea însăşi putea să aducă zarthanilor victoria şi supremaţia… sau dispariţia din univers, dacă Lumina ar fi ajuns în mâinile kylothienilor.

De aceea zarthanii au hotărât să-şi ascundă comoara pe o planetă albastră neînsemnată, a treia de la un soare îndepărtat.

Un grup de zarthani a călătorit până pe Pământ, condus de Paznicul Flăcării.

— Lauranna, şopti Kay, în timp ce ochii i se deschiseră larg pentru că începea să-şi amintească lucruri de mult uitate.

— Prinţesa Lauranna, confirmă Peter Graves.

Toate privirile se îndreptară spre Kay care se holbase la ecran ca şi cum s-ar fi aflat în transă. Povestea îşi urmă cursul:

— Lauranna a implorat organizaţia Bărbaţilor în Negru s-o ajute să ascundă Lumina Zarthei pe Pământ, dar aceştia nu au putut interveni, mai spuse Graves.

În acest moment, în prim-planul obiectivului apăru un câmp de porumb scăldat în rouă, care strălucea în lumina soarelui. Actorii care-i întruchipau pe zarthani, pe kylothieni şi pe Bărbaţii în negru stăteau în mijlocul lanului de porumb.

— Nu! izbucni Kay, în timp ce valuri de amintiri îi inundau creierul. Nu e adevărat! Nu au legătură cu ceea ce s-a întâmplat! Atunci era noapte şi ploua. Kay nu se mai putu concentra asupra imaginilor de pe ecran. Mintea îi fu invadată de întâmplări terifiante care se petrecuseră cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, întâmplări în care el avusese un rol deosebit de important. Se afla pe un câmp şi ploua cu găleata. În faţa lui era Serleena care se apropia ameninţător.

Pe atunci, Serleena nu avea înfăţişare omenească. Nu era decât materie acoperită cu rădăcini neurale! Această fiinţă hidoasă, informă, se apropiase de Kay, care se revăzu încă o dată mult mai tânăr, graţie memoriei sale.

— Ai fost înţelept că nu ai ascuns Lumina aici, Kay, spuse Serleena cu o voce nefirească.

— Kay, te rog, ţipă lângă el o femeie, te implor, nu-i lăsa să ia Lumina Zarthei!

Kay îşi întoarse privirile spre Lauranna, frumoasa prinţesă a Zarthei. Ploaia îi picura pe faţă ca nişte lacrimi fără de sfârşit.

— Dacă vor pune mâna pe ea, mai spuse femeia, întreaga noastră civilizaţie va fi îngropată.

Un alt agent luă cuvântul:

— Prinţesă, dacă vă oferim protecţie, primejduim Pământul. Mă tem însă că nu avem de ales. Regulile sunt stricte. Trebuie să rămânem neutri.

Serleena păşi spre Kay:

— Unde este Lumina? şuieră ea ca o fiară dezlănţuită.

— Nu pot să cred că ţi-a trecut prin cap că am fi în stare să lăsăm, cu bună ştiinţă, Lumina Zarthei pe mâinile voastre, spuse Kay zâmbind cu superioritate. Suntem neutri. Dacă o vrei, n-ai decât să o găseşti tu însăţi.

O bubuitură ca un tunet urmată de un fulger orbitor se auzi în timp ce o rachetă dintr-un hangar aflat în spatele lor ţâşni spre cer. Serleena mugi din nou ca o fiară.

— Nu!!! ţipă ea, în timp ce alerga spre nava sa. Odată ajunsă la navă, luă din interiorul acesteia o armă şi trase, nimerind-o pe Lauranna în plin.

— Lauranna! zbieră Kay, în timp ce prinţesa se prăbuşea în braţele sale.

Serleena se strecură în nava ei cosmică, dispărând în noapte. Bărbaţii în negru încercară din răsputeri să ochească cu armele lor nava Serleenei, însă fără succes. În braţele lui Kay, trupul Laurannei zăcea neînsufleţit. Prinţesa zarthanilor murise. Cu câteva clipe înainte de a-şi da duhul, ea îi dăduse lui Kay o amuletă din argint în care era incrustată o pietricică albă.

În timp ce Kay îşi retrăia trecutul, Jay împreună cu Newton şi Hailey erau nevoiţi să reconstituie firul întâmplărilor prin intermediul casetei video. Totuşi ei prinseseră esenţa.

Peter Graves îi învălui din nou cu povestea sa:

— Neştiind bine dacă aceste lucruri s-au întâmplat sau nu, oamenii de pe Pământ au fost astfel salvaţi încă o dată de o societate secretă de protectori, cunoscuţi sub numele de Bărbaţii în negru.

Kay se apropie de videocasetofon şi îl opri.

— N-ar fi trebuit să fac asta, suspină el, izbit din plin de amintirile de curând redescoperite.

— Lumina Zarthei nu a părăsit Pământul, ghici Jay. Racheta aceea a fost doar o capcană menită să o determine pe Serleena să-şi caute prada în alte părţi ale galaxiei. Asta a fost înţelegerea ta secretă cu Lauranna.

— Am întrecut măsura şi am încălcat regulile, spuse Kay.

Kay se întoarse spre Newton şi Hailey care se ţineau de mână şi se luptau cu lacrimile.

— E atât de trist, gemu Newton.

— E atât de minunat, spuse Hailey printre suspine. Ai riscat

totul pentru femeia iubită.

Kay se uită preocupat la Jay, ca şi cum încă o amintire l-ar fi cutremurat.

— Brăţara! exclamă el. Laura are asupra ei amuleta din argint. Este în pericol. Caută-i degrabă pe Viermii Meseriaşi.

Jay îşi dădu seama câtă dreptate are Kay şi puse în funcţiune neuralizatorul. Amândoi îşi puseră la ochi ochelarii negri, în timp ce Jay îndreptă aparatul spre Hailey şi Newton, făcându-i să uite într-o clipă tot ceea ce văzuseră şi auziseră. Minţile lor fură golite într-o secundă şi toate amintirile despre Bărbaţii în negru fură şterse.

Newton privi în gol, aşteptând să i se spună ce trebuie să mai facă. Jay se apropie de el:

— Scoate-o pe Hailey în oraş şi oferă-i o cină cu homari, îi spuse el. Cei doi agenţi ieşiră din cameră.

Capitolul 15

În apartamentul Viermilor Meseriaşi, Laura se distra jucând Twister. Cei patru viermi se contorsionau în toate felurile şi Laura se afla chiar în mijloc. Era pe punctul de a se răsuci, ca să facă următoarea mişcare, când deodată transmiţătorul pe care i-l lăsase Jay începu să sune asurzitor.

— Da? Alo? spuse ea când deschise aparatul.

— Laura, eu sunt, Jay, răsună glasul agentului.

— Bună, Jay, îl salută Laura. Jucăm Twister. Aceşti ţipi chiar se pricep. Presupun că datorită faptului că nu au coloană vertebrală.

— Laura, ascultă-mă, spuse Jay energic. Porţi cumva o brăţară-amuletă?

— Da, spuse ea, privindu-şi brăţara care îi atârna la încheietura mâinii. O amuletă mică în formă de piramidă era agăţată de un lanţ delicat.

— Străluceşte? întrebă Jay.

— Da, deşi nu s-a mai întâmplat asta până acum, răspunse Laura.

— Laura, să nu înstrăinezi brăţara! o rugă Jay. Venim spre tine.

— Asta ar putea fi Lumina Zarthei? întrebă ea.

Întors în limuzina neagră, Jay încheie convorbirea cu Laura şi formă repede un alt număr. O luminiţă roşie se aprinse pe transmiţătorul din maşina sa, indicând faptul că luase sfârşit discuţia cu Laura. Acum pe linie se afla Frank.

— Frank, ascultă-mă, spuse Jay peste măsură de grăbit, suntem în drum spre apartamentul Viermilor Meseriaşi, încearcă să ajungi la panoul inferior de control şi dezactivează parola. Vom fi acolo cât se poate de repede. Jay îşi închise aparatul fără să mai aştepte vreun răspuns, ştiind că Frank trebuia protejat ca să nu fie descoperit.

În cartierul general al Bărbaţilor în Negru, Serleena îi închisese lui Frank telefonul şi începu să râdă:

— Drăguţ din partea prietenilor tăi, să ne spună ce au de gând, cloncăni ea.

Frank zăcea legat fedeleş pe podeaua din biroul lui Zed, alături de şeful său, mârâind şi încercând să scuipe căluşul care îi astupa gura.

— Scrad, du-te la apartamentul Viermilor Meseriaşi, spuse Serleena.

În maşină, Kay era scufundat în gândurile lui de atât de multă vreme, încât partenerul lui se îngrijoră:

— De ce nu i-ai spus că o iubeşti? întrebă Kay.

— Nici măcar nu-l simpatizez pe Frank, răspunse Jay, ştiind foarte bine ce-a vrut Kay să spună, de fapt.

— Vorbesc despre Laura, îl corectă Kay. O placi, iar atât timp cât te afli în organizaţia Bărbaţilor în negru aceasta este o mare greşeală.

— Eşti nebun! îi spuse Jay.

— De aceea nu ai neuralizat-o când v-aţi întâlnit ultima oară, continuă Kay. Ţi-a înmuiat inima.

— Aşa cum ai făcut şi tu, la rândul tău, cu Lauranna? întrebă Jay.

— Da şi am pus în pericol întreaga noastră planetă încâlcind regulile, admise Kay. Să nu mă iei pe mine cu sentimente, băiete! Nu avem timp pentru asta.

Când Jay şi Kay ajunseră la apartamentul Viermilor Meseriaşi era prea târziu. Uşa era smulsă din perete şi cei doi mai găsiră doar resturi de lemn şi de moloz: apartamentul se transformase într-un câmp de luptă. Din televizor nu mai rămăsese decât o grămadă de cioburi. Cada în care stătuse tolănit imul dintre viermi fusese găurită şi prin spărtură cursese apa fierbinte, care inundase totul. Canapeaua devenise un morman de cenuşă, în care ardea un foc mocnit. Nu era nici urmă de Laura!

— Laura! strigă Jay, dar nu-i răspunse nimeni.

— Vino aici, îl chemă Kay, vocea sa răzbătând prin casa care nu mai era decât o mină. Într-una dintre camere se aflau Viermii Meseriaşi, toţi tăiaţi pe jumătate.

— Neeble, tu eşti? îl întrebă Kay pe unul dintre ei, a cărui jumătate de jos se târa pe podea la zece metri distanţă de partea de sus a ceea ce nu de mult fusese corpul lui.

Neeble se uită pe jos dându-şi seama că-i lipsea cealaltă

jumătate din trup. Privind spre cealaltă parte a sa, observă o pereche de ochi deschişi, în timp ce aceasta devenea un nou vierme. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu ceilalţi Viermi Meseriaşi.

— Geeble, Sleeble, băieţi, sunteţi bine? îi întrebă Jay.

— Fii fără grijă, Jay, spuse Geeble, holbându-se şi el spre ceea ce fusese până nu demult partea de jos a corpului său, care prinsese viaţă şi devenise un nou vierme. De două ori mai mulţi viermi, înseamnă de două ori mai multă distracţie.

— Cine a făcut asta? întrebă Jay, în timp ce ajuta câţiva viermi să se ridice.

— Un tâmpit care avea două capete a dat buzna înăuntru şi a aruncat totul în aer, îi explică Sleeble. Se grăbea foarte tare, dar asta nu l-a împiedicat să vizioneze sfârşitul serialului *Toată lumea îl iubeşte pe Raymond*[2]. Apoi a aruncat în aer televizorul.

— Unde au dus-o pe Laura? întrebă Jay, nerăbdător.

— La reşedinţa Bărbaţilor în Negru, spuse Sleeble. Au de gând să se îmbarce pe o navă furată şi să plece înapoi, acasă, ducând cu ei Lumina Zarthei.

Kay îl călăuzi pe Jay şi pe viermi într-un apartament situat vizavi de cartierul Bărbaţilor în Negru, unde o familie aşezată pe canapea se uita la televizor.

Kay izbi cu pumnul în uşa apartamentului şi o luă la goană spre living, urmat de Jay şi de Viermii Meseriaşi.

— Nu vă speriaţi, oameni buni! spuse Kay pe o voce cât se poate de prietenoasă. Am locuit un timp aici şi mi-am uitat câteva lucruri. Pe când familia încerca să-şi revină din spaimă, Kay deschise uşa glisantă a unui panou care se afla pe peretele sufrageriei şi apăsă un buton mic. Peretele se ridică precum cortina într-o sală de teatru, dând la iveală o cameră secretă plină ochi cu arme supersofisticate. Kay intră şi începu să le arunce prietenilor lui tot felul de arme.

— Pregătiţi-vă armele pentru atac, dragii mei! strigă Neeble, în timp ce viermii ceilalţi chiuiau de bucurie. Când fuseseră activi în organizaţie, viermii lucraseră la contabilitate. Toată povestea asta, faptul că purtau armă şi erau pe punctul de a porni un atac menit să salveze planeta era ceva cu totul ieşit din comun. Aşa că savurau fiecare clipă.

Kay ieşi din încăperea secretă cu o geantă plină ochi cu

---

[2] Serial american de comedie (n. red.).

muniţie şi cu echipament. Apăsă pe butonul din perete şi uşa glisantă se închise. În timp ce peretele se lăsa în jos, mascând camera secretă, Jay şi Kay îşi puseră ochelarii de soare. Apoi Jay îşi porni neuralizatorul şi îl îndreptă spre membrii familiei şi toate imaginile despre agenţi şi despre camera secretă fură spulberate din minţile lor.

— Să-l iubeşti şi să-l preţuieşti pe cel de lângă tine pentru tot restul vieţii, le spuse Jay, inoculând mesajul în creierul lor. Şi fiica ta, mai spuse Jay, uitându-se spre tânăra de pe canapea, va putea să stea afară cât de târziu ar vrea ea şi să mănânce prăjituri, bomboane împreună cu prietenii săi.

Mica, dar puternica armată dotată cu arme de ultimă generaţie, formată din oameni şi viermi, se strânse în faţa cartierului general al Bărbaţilor în Negru. Viermii Meseriaşi, însufleţiţi de spiritul războinic, îşi încinseseră peste piept centurile burduşite cu gloanţe, îşi pictaseră feţele în culori de camuflaj şi ţineau câte o armă în fiecare mână.

Deşi meritau tot respectul, erau complet nepregătiţi pentru duşmanii nemiloşi pe care aveau să-i întâlnească.

— Băieţi, sunteţi gata? întrebă Jay.

— Da, domnule, strigară viermii într-un glas. Suntem în căutarea câtorva parteneri, mai spuseră viermii.

— Să spargem uşa! spuse Jay în timp ce ridica o uriaşă bazooka şi o îndrepta spre uşa din faţă. Haideţi!

— Bine, te prindem din urmă, ziseră viermii.

— Nu, aşteptaţi! le spuse Kay, dar era prea târziu. Jay aruncă în aer uşa din faţă, care se risipi în mii de aşchii metalice.

— Aşteptaţi! ţipă şi Jay în timp ce vârtejul creat în holul de la intrare îi absorbi pe agenţi în clădire, împreună cu un vârtej de frunze şi hârtii şi cu o tonetă de hot-dog care se afla pe trotuar.

Jay, Kay şi viermii se izbiră de un morman de arme, de picioare şi de viermi şi de gunoiul din celălalt capăt al holului.

— Aşteptaţi să scadă presiunea, ţipă Kay. Asta este! Codul 101 este parolat. Nimic nu intră, nimic nu iese. Ai dormit în timpul exerciţiului de orientare, recrutule?

Dezlipindu-se unii de alţii, doi bărbaţi şi un grup de viermi alergară spre lifturi. Ei erau acum singura şansă de supravieţuire a Pământului. Dar şi cea mai bună.

Capitolul 16

Pe pista de lansare a navelor spaţiale, aflată pe acoperişul cartierului general al Bărbaţilor în Negru, un extraterestru, cunoscut sub numele de Jarra, tocmai termina construirea unei nave cosmice cu care Serleena urma să fugă de pe Pământ. În jurul său zăceau zeci de nave dezmembrate din care luase piese şi chiar bucăţi întregi pentru a-şi meşteri capodopera incredibil de rapidă şi de uşor de manevrat.

În interiorul navei, Laura era legată de un scaun în curele, aşteptând să călătorească împreună cu Serleena spre Zartha, unde urma să asiste în calitate de martor la distrugerea unei lumi.

Jarra fixă ultimele componente, puse la punct ultimele detalii, închise aparatul de sudură şi deschise monitorul unui computer aflat în apropiere:

— Serleena, suntem gata.

Cu cincisprezece etaje mai jos, în biroul lui Zed, Serleena îl vedea pe Jarra pe ecranul altui monitor.

— Vin imediat, sunt pe drum deja, zise ea închizând computerul. Serleena se întoarse spre Scrad şi îi spuse: Singurul meu regret, legat de tot ceea ce am făcut, este faptul că o dată ce Lumina Zarthei va părăsi Pământul, acesta va fi salvat de la pieire. Serleena spunea toate astea în timp ce-i înmâna lui Scrad un glob de metal de mărimea unui grapefruit:

— Acesta este un detonator protonucleic. În clipa în care voi părăsi Pământul, va trebui să-l setezi ca să arunce în aer reşedinţa Bărbaţilor în Negru. După aceea ieşi ca o vijelie din biroul lui Zed, lăsându-l în urmă pe Scrad care se uita la înfricoşătorul dispozitiv atomic pe care îl ţinea în mâini. Uşile liftului se deschiseră larg, lăsând să se întrevadă holul principal al cartierului general.

Deodată, o armă de foc automată ciurui casa liftului, în

interior, împrăştiind o ploaie de gloanţe. Roboţelul Gatbot îşi descărca muniţia, salvă după salvă. Anticipând atacul crâncen al Serleenei, Jay, Kay şi Viermii Meseriaşi se agăţaseră de plafonul ascensorului şi reuşiseră să evite gloanţele care ciuruiseră zidurile în urma lor.

— Încearcă să ajungi la panoul de control, aflat pe acoperiş, îi spuse Kay partenerului său.

— E în regulă, Viermilor Meseriaşi, strigă Jay, pregătindu-se să confecţioneze un jgheab ciudat pentru acoperişul ascensorului.

— Asiguraţi-mi spatele, le spuse Kay viermilor, fulgerându-i cu privirea, pentru că aceştia, în ciuda imaginii fioroase pe care şi-o creaseră, tremurau de frică.

— Mi-e foarte frică, se bâlbâi Sleeble. Nu pot să mă mişc. Jay clătină din cap.

— Contabili cu arme! şopti el ironic.

— Te acopăr eu, strigă Kay şi se aplecă. Îşi fixă arma dincolo de uşa liftului şi-l ţinti pe Gatbot. Luat prin surprindere, roboţelul extraterestru bătu în retragere. Jay se aruncă la pământ, alergând cu iuţeală de-a lungul culoarului şi trase în Gatbot. Jay ajunse la intrarea unui lift micuţ şi se strecură înăuntru. Gatbot luă poziţie de atac şi se năpusti spre Jay, chiar când uşile liftului se închiseră.

— Viermi, fiţi atenţi la mine! ordonă Kay, străduindu-se să se menţină lipit de tavanul liftului. Duceţi-vă jos, la panoul secundar de control, 7R Delta. Deconectaţi clădirea de la reţeaua electrică. Dacă Jay nu va reuşi să-i oprească, în acest fel le va fi imposibil să-şi lanseze nava.

Sleeble clătină din cap.

— Mie îmi este prea frică, se bâlbâi el. Nu pot să fac ce mi-a spus Jay.

Kay smuci trapa de la lift şi îşi croi drum prin întunericul de deasupra.

— Oh, spuse Geeble, cu o aparentă uşurare în vocea sa. Pe aici, *departe* de gloanţe. Nicio problemă. Haideţi, viermilor, mişcaţi-vă!

Geeble îi călăuzi pe viermi prin orificiul creat în tavanul liftului, spre spaţiul îngust ca un horn.

Kay îl zări pe Gatbot venind spre el. Aruncă o grenadă din centura cu muniţie, apăsă butonul de închidere a uşilor, se

întoarse şi ieşi din lift aruncând grenada înapoi chiar când Gatbot intra în ascensor. Grenada explodă în spatele uşilor care se închiseră, distrugând atât casa liftului, cât şi roboţelul. Aşteptând în holul principal, Kay oftă uşurat, apoi o luă la fugă direct spre Serleena.

— Îmi pare bine să te revăd, Kay, gânguri ea. Din degete îi porniră diabolicele ei fire.

— Trebuia să mă ocup de tine atunci când am avut ocazia, spuse Kay. Serleena îl apucă de gât şi-l izbi de perete.

— Nu te-ai mai fi aflat în această situaţie ingrată, dacă ai fi făcut ceea ce trebuia, sâsâi ea. Iar ea ar fi încă în viaţă. Ai iubit-o pe prinţesa Lauranna, nu-i aşa? Fierbând de furie, Kay reuşi să o apuce pe Serleena de gât, dar mâna îi trecu prin pojghiţa ce o acoperea şi care avea aspect de piele omenească. Trupul lui Kay fu înlănţuit într-o clipă într-un mănunchi de tentacule neurale care se scurseră dintr-o gaură aflată în corpul creaturii extraterestre.

*

Uşile liftului care ducea pe acoperiş se deschiseră alunecând, iar Jay se-ndreptă ca un glonţ spre nava care se afla pe pista de lansare.

— Decolarea va avea loc peste patru minute, anunţă vocea computerului care răsuna într-un difuzor.

Jay se urcă în navă şi o văzu pe Laura luptându-se să scape din strânsoarea curelelor.

— Laura! strigă el. Eşti bi…? Dar nu mai apucă să-şi isprăvească întrebarea.

Un tentacul metalic cu o putere nemăsurată îl apucă de spate, azvârlindu-l de pe navă şi îl proiectă pe pista de lansare.

Jay se uită în sus şi îl văzu pe Jarra care plutea la câţiva metri deasupra pământului.

— Jarra! spuse Jay ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, încercând să se ridice în picioare. Te-ai descurcat bine de tot zilele astea.

— Mă plictiseam, îi explică Jarra. Am avut ceva timp la dispoziţie în celula mea ca să meşteresc fără să mă deranjeze nimeni. Scoţându-şi pelerina şi aruncând-o pe jos, Jarra lăsă să i se vadă partea inferioară a corpului, care era, de fapt, o strălucitoare farfurie zburătoare din metal. Partea organică de

sus era fixată pe farfuria din care răzbăteau tentaculele lungi din metal. Deodată, una dintre uşile farfuriei zburătoare se deschise. Şase copii miniaturale ale lui Jarra, jumătate organice, jumătate farfurii zburătoare cu tentacule metalice, începură să zboare planând ameninţător în jurul lui Jarra.

— O agrafă de hârtie ici, o bucată de sârmă colo, spuse Jarra. Ştii tu, cârpeală!

Jarra lansă asupra lui Jay un tentacul care îl înfăşură şi-l făcu pe acesta să dea înapoi clătinându-se pe picioare.

— Trebuie să iau fata cu mine, spuse Jay, categoric.

— Doar peste cadavrele noastre de titaniu, spuse Jarra cu o voce metalică.

Cele şase miniaturi ale extraterestrului se răsuciră cu repeziciune, dezvelindu-şi micile, dar periculoasele tentacule. Ordonându-se într-o formaţie, cei şase Jarra se năpustiră asupra lui Jay.

Farfuriile care se roteau, jumătate om, jumătate titaniu, îl atacară pe Jay din toate părţile. Jay reuşi să apuce o ţeavă de metal care zăcea aruncată pe jos de la una dintre navele pe care Jarra le dezmembrase şi cu ea izbi plin de furie farfuriile mini-Jarra, răsturnându-le. Una dintre ele însă se îndreptă ţiuind spre el, încercând să-l apuce de picior. Se izbi de pereţi, iar apoi căzu pe podea, dezmembrată în aşa hal, încât cu greu ar mai fi putut fi reparată vreodată. Celelalte farfurii care rezistaseră loviturilor formară un cerc în jurul lui Jay trăgând în toate direcţiile, dezechilibrându-l, în timp ce el încerca să se apere.

— Omoară-mă, spuse Jay, dar las-o pe fată să plece!

— Ce propunere tentantă! spuse Jarra, zâmbind.

Unul dintre OZN-urile miniaturale îl prinse pe Jay de picior şi îi răsuci glezna, izbindu-l cu putere de pământ.

— Lansarea peste 90 de secunde! anunţă computerul.

În timp ce Jay abia se mai târa pe picioare, două dintre minifarfurii se năpustiră asupra lui, încolăcindu-i braţele cu tentaculele lor şi izbindu-l de una dintre navele dezmembrate care se aflau pe jos.

— Aş vrea să mai văd încă o dată de ce sunteţi în stare, voi doi, strigă Jay încercând să-şi regăsească echilibrul, sprijinindu-se de navă.

Ca la comandă, cele două farfurii miniaturale se îndreptară

spre Jay din direcţii opuse. Calculându-şi la milimetru săritura, Jay îşi făcu vânt şi se aruncă în sus. Cele două farfurii se ciocniră şi explodară contopindu-se într-o minge de foc portocalie.

Jay îl zări pe Jarra care conducea farfuriile zburătoare rămase spre agent. Ele zburau într-o formaţiune triunghiulară. Ghearele tentaculelor, ascuţite precum un brici, se alungeau văzând cu ochii.

— Vreau să-l faceţi bucăţi, urlă Jarra, în timp ce plutonul războinic se apropia de Jay.

Agentul Jay se îndreptă cu repeziciune spre una dintre farfuriile avariate, o apucă şi o aruncă apoi ca pe un bumerang în formaţiunea care-l ataca.

— Până la lansare au mai rămas 15 secunde, spuse din nou computerul.

Farfurioara rotitoare îl lovi pe Jarra, făcându-l să se încline şi să cadă peste versiunile lui miniaturale care, la rândul lor, se izbiră unele de altele şi explodară în fragmente minuscule.

Jay o eliberă repede pe Laura, apoi acţionă câteva comenzi de la panoul de control al pistei de aterizare.

— Lansarea a fost anulată, se auzi din difuzor.

Între timp, Jarra se zbătea din răsputeri să se elibereze din mormanul de bucăţi de nave spaţiale în care aterizase.

Dintr-o gaură apărută în partea inferioară a părţii lui metalice începu să curgă combustibil.

— Îţi dau voie să iei fata, îşi călca pe inimă Jarra, dar lasă-mă să plec.

Jay dădu din umeri:

— Ce ofertă tentantă! spuse el în timp ce arunca spre balta de combustibil lichid o torţă strălucitoare. Lichidul se aprinse, iar flăcările îşi croiră drum spre Jarra.

Extraterestrul explodă, iar în urma sa nu mai rămase decât o ploaie de bucăţi metalice, încinse, care sfârâiau.

— Nimic altceva decât „o agrafă de hârtie ici, o bucată de sârmă acolo” îl cită Jay pe Jarra, în timp ce împreună cu Laura reuşi să fugă pe acoperiş.

Viermii Meseriaşi se strecurau cu greu prin gaura de aerisire, încercând să-şi croiască drum spre centrul de comandă.

— Ne apropiem de Intersecţia J5, transmise Geeble, prin staţie. Suntem chiar deasupra panoului inferior de control 7R Delta.

— Kay, mă auzi? Recepţie! Kay? stărui Beeble.

Geeble nu reuşea să audă decât paraziţi.

Steeble fu surprins de zgomotul făcut de nişte paşi mici care străbăteau acoperişul de metal de deasupra lor. Apoi nenumăraţi greieri extratereştri, înarmaţi până-n dinţi, începură să se reverse ca o ploaie în casa liftului din puţul de aerisire şi deschiseră focul asupra Viermilor Meseriaşi. Viermii le răspunseră, la rândul lor, tot printr-o ploaie de gloanţe, care ricoşau din pereţi în toate direcţiile. Viermii Meseriaşi erau însă depăşiţi numeric şi în curând fură copleşiţi.

— Retragerea! ordonă Geeble şi viermii se grăbiră să ajungă spre capătul gurii de aerisire. Prinşi în cursă, lipiţi cu spatele de perete, fără nicio scăpare, ei fură atacaţi din nou de un ultim val de gloanţe. În acest moment, deosebit de critic, viermilor le încolţi un plan în minte. Într-o clipă, îşi retezară corpurile pe jumătate. Pe măsură ce jumătăţile prindeau viaţă şi puteau să vadă, îşi întindeau mâinile şi, cu o armă în fiecare, porneau la atac. În câteva secunde, greierii fură, la rândul lor, depăşiţi numeric. Îşi aruncară armele şi o luară la goană spre puţul de aerisire.

— Viermii-s la putere! Viermii-s la putere! secondară Meseriaşii, reluându-şi marşul spre panoul inferior de control 7R Delta.

În holul principal, Kay respira cu greu, iar firele ucigaşe ale Serleenei îl strângeau din ce în ce mai tare.

— Trebuie să plec, Kay, îl anunţă Serleena, strângându-l şi mai tare de gât. Dar înainte de a te stoarce ca un tub de pastă de dinţi, aş vrea să te gândeşti că tot dezastrul care va urma va fi cauzat de prostia ta.

— N-ai reuşit atunci, zise Kay, şi n-o să reuşeşti nici de data asta.

— Nu ne poţi împiedica să ne ducem planul la capăt, se lăuda Serleena. Suntem născuţi învingători.

— Vă mai dau o şansă să vă predaţi, arătări lipsite de coloană vertebrală, şuieră Kay, vocea sa transformându-se într-un urlet.

— Ce ai de gând să faci ca să mă opreşti? întrebă Serleena râzând.

— Nu eu voi fi acela care te va opri, spuse Kay, arătând cu degetul undeva, ci „El”.

Sus apăru Zed care ieşise din biroul său. Frank reuşise, între timp, să scape din tentaculele Serleenei şi îl eliberase şi pe Zed. Şeful Bărbaţilor în Negru îi aruncă o armă lui Jay, care stătea acum în spatele Serleenei. Laura era lângă el.

Jay prinse cu dibăcie arma şi o îndreptă spre Serleena.

— Zborul tău a fost anulat, spuse el apăsând pe trăgaci.

Împuşcătura asurzitoare răsună în holul principal care semăna cu o peşteră.

Focul declanşat de armă o aruncă în aer pe Serleena, proiectând-o în nenumărate bucăţi şerpuitoare.

Capitolul 17

Jay îi arătă lui Zed semnul victoriei şi acesta îi răspunse în acelaşi fel. Frank, care stătea lângă şeful său, ridică şi el o lăbuţă vrând parcă să spună: „Am învins”.

— Te simţi bine? îl întrebă Jay pe Kay, care se sprijinea de perete, frecându-şi gâtul.

Kay dădu din cap în semn că da. Chiar în acel moment luminile se stinseră.

Jos, la panoul inferior de control 7R Delta, Viermii Meseriaşi erau în culmea bucuriei.

— Am reuşit! strigă Geeble. Am întrerupt curentul electric şi i-am salvat pe Bărbaţii în negru.

— Viermii-s la putere! Viermii-s la putere! strigară ei în cor încă o dată!

Aflându-se la etajul principal, Jay bâjbâia după chei:

— Viermi! mormăi el, clătinând din cap şi râzând. Îşi găsi cheile în buzunar şi apăsă un buton de pe lanţul de chei. Silenţioasa limuzină neagră se-ndreptă spre holul principal.

— Vorbeşte-mi despre munca ta, spuse Laura, care îl privea ţintă pe Jay, în timp ce şoferul gonflabil se pierdu în bordul maşinii. Jay apăsă comenzile de pornire.

— Am nevoie de brăţară, îi spuse Jay Laurei, ocupând locul şoferului.

— Vin cu tine, insistă Laura.

— Laura, te rog, nu se poate, spuse Jay.

— Las-o să vină cu noi, îl înduplecă Kay, strecurându-se în maşină.

— Hai, urcaţi cu toţii în maşină, zise Kay.

Jay dădu din umeri, îi întinse lui Kay cheile maşinii şi privi spre locurile din spate.

Cu Kay la volan, cu Jay alături de el şi cu Laura pe locul din spate, limuzina o porni în trombă; limuzina porni din holul

principal spre un tunel secret. Luând viteză, ieşi printr-o rampă ascunsă şi se pierdu în noaptea care se lăsa peste Manhattan.

În colţul întunecat al holului principal pulsa un rest de rădăcină neurală, ce părea că revine la viaţă. Serleena nu murise. Începuse să se regenereze.

În timp ce limuzina gonea pe străzi, Kay îşi întinse un braţ în spate şi apucă mâna Laurei.

— Pot să mă uit un pic? întrebă el uitându-se la amuleta strălucitoare de argint. Ea ne indică punctul de pornire, explică Kay.

Jay şi Laura priviră cu luare-aminte la amuleta în formă de piramidă.

— Asta nu-i decât jumătate din poveste, continuă Kay apăsând pe acceleraţie şi uitându-se la ceas. Brăţara asta nu numai că ne arată punctul de pornire dar pune în funcţiune un sistem infailibil. Dacă nu găsim Lumina Zarthei, în exact 11 minute şi 15 secunde, putem să ne luăm adio de la Pământ. Partea bună e că kylothienii nu vor lua Lumina.

— Partea rea e că degeaba ai luat bilete pentru meciul de săptămâna viitoare, pentru că s-ar putea să nu mai existe nimic, nici tu, nici terenul de joc. Deodată maşina fu izbită în spate, iar Kay, Jay şi Laura fură aruncaţi în faţă.

— Ce naiba! exclamă Kay, întorcându-se cu repeziciune. Recunoscu în spatele lor nava cosmică pe care Jarra o construise pentru Serleena. Serleena o conducea.

Kay roti cu putere înspre stânga volanul, iar cauciucurile scrâşniră când maşina dădu colţul. Serleena îi urmă îndeaproape, coti silenţios şi ajunsese în faţa limuzinei ultrarapide.

Kay privi butonul roşu de pe bordul limuzinei, reamintindu-şi că acel buton transformase vechea maşină a Bărbaţilor în negru într-o maşină superperformantă. Apăsă pe buton fără să scoată un cuvânt.

— Stai! urlă Jay.

— Nu te teme, ştiu bine ce fac, isteţule! spuse calm Kay.

Limuzina prinse o viteză atât de mare, de parcă ar fi fost un proiectil. O luă în josul străzii, accelerând, într-o goană nebună.

Tabloul de comandă de pe bordul maşinii dispăru. Scuturile rezistente la căldură ieşiră la iveală, formând un înveliş protector în jurul limuzinei. Semăna mai mult cu o mică navă cosmică

decât cu o maşină.

— E programată pe hiperviteză! strigă Jay.

— De unde se reglează volanul? întrebă Kay, privind bordul maşinii, acum neted şi fără niciun buton.

— La aşa o viteză, trebuie să acţionezi dispozitivul de navigare, spuse Jay în timp ce apăsa un buton de sub bord.

Un dispozitiv de control superspecializat apăru din bordul maşinii, chiar în faţa lui Kay, lipindu-l de scaun. Semăna cu un dispozitiv de comandă pentru jocurile video, dar supradimensionat, fiind prevăzut şi cu un joystick.

Jay activă dispozitivul de navigare şi îl împinse cu putere spre stânga. Maşina prinse viteză dând colţul străzii, răsucindu-se la 360 de grade şi zgâlţâindu-i pe cei trei de parcă ar fi fost nişte păpuşi din cârpă.

— Trăgaciul acţionează în ambele direcţii, îi explică Jay lui Kay, încercând să-şi reia locul. Mecanismul acţionează stabilizatoarele şi maneta de direcţie.

— Of! spuse Kay dezamăgit, acţionând un buton. Maşina se întorsese cu susul în jos prăvălind-o pe Laura peste Kay.

— Dacă vom muri, începu să spună Laura, uitându-se în ochii lui Jay, vreau să ştii că eşti singura persoană pe care am iubit-o vreodată.

— Adevărat? întrebă Jay. E minunat! Şi eu simt acelaşi lucru pentru tine.

O torpilă lovi limuzina în spate şi explodă într-o mare de flăcări.

— Să nu uiţi ce ţi-am spus, îi aminti Jay Laurei, în timp ce se străduiau să-şi menţină echilibrul în limuzina ce luase foc şi se învârtea ameţitor. Apăsă un buton din sistemul de comunicare al maşinii.

— Viermilor, ţipă el, avem nevoie de voi!

În holul din cartierul general al Bărbaţilor în negru, Viermii Meseriaşi sărbătoreau de zor, împărtăşindu-şi scene memorabile din misiunea lor eroică, împreună cu Frank, care le ţinea isonul, delectându-i cu istoriile sale incredibile.

— I-am spus atunci Serleenei, începu Frank să se laude: Ascultă, morman de maţe hidoase ce eşti, dacă nu vrei să-ţi ciuruiesc dosul slăbănog pe care ţi-l ţii la dietă, ai face bine să…

— Viermi! ţiui vocea lui Jay într-un difuzor aflat în apropiere.

— Jay, tu eşti? întrebă Seeble.

— Băieţi, unde sunteţi? întrebă Jay.

— Ei, facem puţină ordine pe aici, minţi Seeble. Ştii tu, îl ajutăm pe Zed.

— Vreau să vă duceţi la server-ul Bărbaţilor în negru. Acum! ordonă Jay. Am pierdut controlul asupra maşinii. Am fost atacaţi! Kay a apăsat butonul roşu. Server-ul poate să atragă şi să distrugă nava care ne atacă. Vă spun eu ce trebuie să faceţi.

Seeble se uită la monitorul impunător în formă sferică, aflat deasupra capului său. Pe ecran se putea citi: „Computerul a fost închis în mod neadecvat. Sistemul trebuie reconfigurat. Aşteptaţi 7 minute...”

— Ah, ah! bâigui nervos Sleebe. Când am oprit curentul s-ar putea să se fi stricat ceva în computer. Nu mai puteţi aştepta şapte minute, nu-i aşa?

Frank îi smulse viermelui microfonul.

— Jay, sunt eu, Frank, spuse el, abţinându-se să nu plângă. Vreau să-ţi spun că ai fost cel mai bun tovarăş pe care l-a avut vreodată un remoolian. O să-mi fie tare dor de tine, amice. Apoi Frank închise aparatul prin care comunicau.

Jay clătină din cap, fără să-şi poată reveni din uimire.

— Mi-a închis telefonul, îngăimă el.

— Am o idee, spuse Kay. Apăsă apoi butonul care declanşa pilotul automat.

Pilotul gonflabil ieşi dintr-o deschizătură care se afla undeva în partea de jos a maşinii şi ajunse în poala lui Kay, în timp ce capul pilotului-marionetă atârna într-o parte.

— Pilotul-automat nu funcţionează atunci când hiperviteza este activată! urlă furios Jay.

— Putem folosi un volan, strigă Jay.

Jay îi împinse pe Kay şi pe şoferul gonflabil, croindu-şi drum până la scaunul şoferului, şi acţionă dispozitivul de navigare.

— Mama ta nu ţi-a cumpărat niciodată un joc de perspicacitate? ţipă Jay scos din minţi, apăsând butonul şi reuşind să menţină controlul asupra limuzinei.

În spatele lor, Serleena lansă o altă torpilă de la bordul navei sale.

— Ţineţi-vă bine! strigă Jay, acţionând uşor dispozitivul printr-o mişcare din încheietură.

Limuzina o luă brusc spre dreapta, iar torpila explodă în aer.

Uitându-se în jos, spre periferia Manhattanului, Jay observă intrarea unei staţii de metrou.

— Am o idee! strigă el. Ţineţi-vă bine, o luăm direct în jos.

— Nu! ţipă speriată Laura. Nu e bine ce facem, e moarte curată!

Maşina o luă în jos, căzând ca o piatră. Când ajunseră în stradă, turiştii şi ceilalţi trecători urlară îngroziţi, dându-se la o parte din calea ciudatei maşinării şi înjurând-o.

Laura îşi ţinu ochii strâns închişi, în timp ce Jay acţionă uşor dispozitivul de navigare.

Năpustindu-se asupra intrării din staţia de metrou Chambers Street, maşina o porni în viteză pe scări, apoi coti brusc spre dreapta şi intră în tunel. Se înălţă, zburând deasupra şinelor.

Serleena se ţinea după ei prin tunelul întortocheat şi îngust, reuşind de mai multe ori să depăşească maşina.

— Farurile! urlă Jay, plonjând în întuneric. Răspunzând la comanda vocală, farurile se aprinseră şi luminară şinele şi tunelul în faţa lor. Din păcate, aprinderea farurilor făcuse din ei o pradă extrem de uşoară.

Serleena atacă maşina din spate, împiedicând-o să ruleze şi făcând-o să derapeze înspre zidul tunelului. Mii de scântei se împrăştiară în toate direcţiile.

— Se pare că tunelul metroului nu este chiar locul ideal pentru a ne feri de privirile Seerlenei, concluzionă Kay.

— Unde este el acum? îi scăpă lui Jay printre dinţii încleştaţi de furie.

— El!? exclamă Laura. Cauţi vreun bărbat pe aici?

În faţă se zări o imagine neclară a ceva care părea a fi un imens halou, ca şi cum un alt tunel s-ar fi căscat în faţa lor.

— El? întrebă Laura. Cine este el?

— Puneţi-vă centurile de siguranţă, băieţi! ordonă Jay. Ţineţi-vă bine!

Apăsă pe frână şi maşina se opri brusc pe şinele de metrou cu un scrâşnet asurzitor, smulgându-i pe pasageri din centurile de siguranţă.

În acel moment, Jeff, uriaşul vierme extraterestru care trăia în tunelurile de metrou ale oraşului, se propti ameninţător în faţa farurilor aprinse. Îşi deschise fălcile imense, cuprinzând întregul

spaţiu din tunel. Apoi se linse pe bot, cu limba sa groasă şi aspră.

— Ah! exclamă Serleena, pierzând controlul navei în care se afla. Intră direct între fălcile nimicitoare ale lui Jeff. Apoi Jeff îşi lăsă fălcile să cadă una peste alta şi înghiţi nava. Îşi undui coada de plăcere şi dispăru în bezna tunelului.

Capitolul 18

Limuzina Bărbaţilor în Negru ateriză scrâşnind pe o pistă denivelată care se afla pe acoperişul unei clădiri din centrul oraşului, de unde se putea zări Statuia Libertăţii. Kay, Jay şi Laura săriră din maşină.

— În trei minute, trebuie să plecăm, anunţă Kay.

Kay o luă pe Laura de mână.

— Nu pot să cred că această brăţară fermecată e căutată de toţi! exclamă Laura.

Jay scoase şerveţelul pe care îl luase din pizzerie şi se uită la el, neputând să-şi revină. Desenul de pe şerveţel, care întruchipa bijuteria micuţă în formă de piramidă şi Statuia Libertăţii aflată sub un cer pe care nu strălucea decât o singură stea, se oglindea acum în scena din faţa sa.

Jay nu mai văzuse niciodată un cer atât de minunat precum cel care se zărea de pe acest acoperiş. Era ca o piramidă de sticlă. Statuia Libertăţii se înălţa în noapte. Deasupra doamnei care întruchipa libertatea, se zărea licărind o singură stea.

Deodată, steaua provocă o explozie de energie care ilumină o stâncă mare aflată pe acoperiş. Când strălucirea stelei cuprinse stânca, aceasta îşi dezvălui adevărata înfăţişare: era, de fapt, o mică navă cosmică.

Piramida de sticlă se spulberă în mii de fărâme strălucitoare, în timp ce Jeff ţâşni prin acoperiş, răcnind asurzitor şi deschizându-şi larg gura-i imensă.

— Jeff, îţi ordon să-ţi muţi trupul hidos înapoi în tunelul de metrou! strigă Jay. Dacă nu, îţi fac o injecţie cu tranchilizante şi, de data asta, îţi voi injecta ceva ucigător! Am să folosesc ceva mult mai puternic după care nu te vei mai trezi prea curând!

Dintr-o dată Jeff dispăru, lăsând în urma lui un mănunchi imens de rădăcini neurale, care se zvârcoleau. Înăuntrul viermelui, Serleena atinsese proporţii uriaşe.

— Asta nu-i a bine, spuse Kay.

Serleena o ochi pe Laura şi întinse cu dibăcie spre ea o rădăcină neurală. Jay o împinse pe Laura spre Kay, departe de rădăcina ucigaşă, dar în locul ei, fu atacat el. Rădăcina neurală i se încolăci cu repeziciune în jurul gâtului.

Serleena îl apucă pe Jay de picior, acoperindu-i întregul trup cu o pânză de rădăcini neurale care-l atrăgeau către ea.

— Jay! ţipă Laura.

— O să fie bine, o asigură Kay pe Laura, luând-o de mână şi călăuzind-o spre mica navă cosmică.

Serleena, care-l ţinea ostatic pe Jay în pânza de rădăcini neurale, se apropie de Kay şi de Laura. Kay ochi cu arma sa ultraperformantă uriaşa creatură care se dădu înapoi ameţită.

Capul lui Jay se ivi din reţeaua de tentacule ucigaşe.

— Cineva a fost luat ostatic aici. Iar ostaticul sunt eu, în caz că n-aţi observat, spuse Jay.

Kay şi Laura o luară la fugă spre navă.

Kay se întoarse din nou spre Serleena, trăgând asupra ei, dar extraterestrul kylothian continua să se apropie.

Capul lui Jay se eliberă încă o dată.

— Nu reuşiţi decât să o enervaţi! ţipă el. Ne trebuie ceva mai puternic ca să o distrugem.

Din spate, apăru Scrad care îi urmărise pe agenţi până pe acoperiş:

— Ce-ai zice de un detonator cu protoni? le sugeră el, ţinând în mâini sfera metalică pe care Serleena i-o dăduse mai înainte.

— Da! strigă Jay, reuşind să-şi elibereze braţul drept.

Scrad aruncă detonatorul spre Jay care îl prinse imediat, chiar în momentul în care reuşi să se elibereze de rădăcinile neurale. Jay azvârli detonatorul în hăţişul de rădăcini şi sări pe acoperiş, chiar lângă Scrad.

— Cerem azil politic, în calitate de prizonieri ai tiranicilor kylothieni, spuse Scrad.

Capul lui Charlie se ivi din rucsac.

— Ne place la nebunie New-Yorkul, răsună vocea sa. Vrem să rămânem aici. De fapt, e singurul loc care ni s-a potrivit vreodată.

Serleena alerga la navă, în timp ce hidoasa-i gură se deschise larg.

— Puştiule, începu Kay, ridicându-şi arma ca să o ţintească pe Serleena, îţi mulţumesc că m-ai făcut să-mi recapăt memoria.

— Pentru puţin, spuse Jay, îndreptându-şi, la rândul său, arma spre Serleena.

Cei doi agenţi traseră în acelaşi timp, făcând două găuri mici în masa de rădăcini neurale care era Serleena. Serleena ajunse în cele din urmă la navă şi începu să-şi înfăşoare rădăcinile. Se uită la cele două găuri din trupul ei, apoi se întoarse spre agenţii care-i zâmbeau şi-i făceau cu mâna la revedere.

Detonatorul cu protoni, care se împlântase adânc în grămada de tentacule, explodă, distrugând-o pe Serleena şi împrăştiindu-i rămăşiţele într-un joc de artificii.

În acelaşi moment, nava străluci într-o străfulgerare de energie. Când explozia se mai potoli, nava care transporta Lumina Zarthei dispăruse.

— Pune în ordine documentele, îi spuse Kay unui agent. La poştă totdeauna este deschis.

— La poştă? strigară în cor Scrad şi Charlie, bătând palma. Da, asta trebuie să fie!

— În calitate de agent al Bărbaţilor în Negru, trebuie să-i conduc spre ieşire pe cei doi, îi spuse Kay lui Jay. Bărbaţii în negru se află în încurcătură. Hai să mergem.

— Să mergem, cum adică? ţipă Jay în timp ce toţi agenţii se îndreptau spre maşinile lor. Sute de persoane din New York şi New Jersey trebuie să fi văzut explozia stelară. Cum rămâne cu misterul care ne-a învăluit dintotdeauna? Cum ai de gând să le explici atâtor oameni faptul că o explozie de energie care a avut loc deasupra Statuii Libertăţii a luminat o stâncă, transformând-o într-o navă spaţială?

— Puştiule, spuse Kay râzând, în timp ce apăsa un buton al ceasului său digital, se vede că nu te-am antrenat cum trebuie.

Torţa din mâna Statuii Libertăţii se aprinse, trimiţând o străfulgerare uriaşă neuralizatoare pe o rază de 50 de kilometri. Toţi cei care văzuseră explozia de lumină uitaseră deja acest eveniment.

— Aş vrea să fiu unul dintre ei! zise Jay, strecurându-se în maşină împreună cu Kay şi demarând în noapte.